Περιοδος 2η,
Νο 110
Απρίλης 2002
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελιδες

ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ
Μισό εκατομμυριο διαδηλωτές ενάντια στην Ε.Ε. του κεφαλαίου
σελ 6-7

Ο ρόλος των ΜΜΕ και τα τηλεσκουπίδια
σελ 8

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ
σελ 11

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΜΕΙΩΣΗ ΜΙΣΘΩΝ ΠΡΟΣΛΗΨΗΣ
ΑΥΞΗΣΗ ΟΡΙΟΥ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗΣ
ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ

Αγώνες εργατικούς διεθνιαστικούς για να ξεφορτωθούμε τον Συναγερμό και την πολιτική του

σελ. 3

37 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΑΒΑΖΟΓΛΟΥ ΜΙΣΙΑΟΥΛΗ

Θύματα του εθνικισμού και των δυό πλευρών

Το πάρα κάτω κείμενο είναι αναδημοσίευση συνέντευξης που έδωσε στην Εργατική Δημοκρατία ο Πέτρος Μισιαούλης αδελφός του δολοφονημένου ήρωα, το 1995. Ήταν η τελευταία του συνέντευξη αφού λιγους μήνες αργότερα, πέθανε και ο ίδιος κτυπημένος από τον καρκίνο. Οι εμπειρίες και η μαρξιστική σκέψη του Πέτρου Μισιαούλη παραμένουν πάντα μια σημαντική πηγή πληροφοριών και πάνω απ' όλα πολιτικών μαθημάτων.

Ποιο ήταν το κλίμα της περιόδου που έγινε η δολοφονία των Καβάζογλου και Μισιαούλη;

Ήταν μια περίοδος που ο εθνικισμός ήταν πολύ έντονος και στις δυο κοινότητες. Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη παρά τις συμφωνίες της Ζυρίχης που υπόγραψε συνέχιζε την πολιτική την ένωσης. Στην αρχή κάπως συγκαλυμμένα και μετά τελείως φανερά και επίσημα.

Οι τουρκοκύπριοι έπρεπε να εξοντωθούν πολιτικά για να μην μπορούν να αντιδράσουν σε αυτή τη πολιτική. Ο Μακάριος αρνήθηκε από την αρχή να εφαρμόσει τις διατάξεις του συντάγματος που προέβλεπαν παραχωρήσεις στους τουρκοκύπριους όπως το δικαίωμα τους να εκλέγουν δικούς τους δήμαρχους στις πέντε μεγάλες πόλεις.

Η αντιπαράθεση έφτασε στο αποκορύφωμα το Φθινόπωρο του '63 όταν ο Μακάριος προσπάθησε να αλλάξει το σύνταγμα και να αφαιρέσει από αυτό όλες τις διατάξεις που ήταν υπέρ των τουρκοκυπρίων. Ακολούθησαν οι συγκρούσεις του '63 - '64 κατά τις οποίες οργίασαν τα πρωτοπαλίκαρα του Μακάριου όπως τον Γιωρκάτζη και τον Σαμψών και οι τουρκοκύπριοι αναγκάστηκαν να στριμωχτούν και να αποκλειστούν μέσα στους θύλακες.

Αυτές τις επιλογές του Μακάριου δυστυχώς τις υποστήριξε τότε και η αριστερά όπως και την πολιτική της ένωσης.

Παρόλα αυτά υπάρχουν εργάτες και διανοούμενοι, αυτά τα χρόνια που επιδιώκουν την συμφιλίωση και από τις δυο πλευρές. Υπήρξαν πολλοί τέτοιοι αγωνιστές αρκετοί από τους οποίους πλήρωσαν με την ζωή τους την αφοσίωση τους στην προσέγγιση των δυο κοινοτήτων ιδιαίτερα μέσα στους τουρκοκύπριους.

Μέσα στα γκέτο που ήταν κλεισμένοι οι τουρκοκύπριοι γίνονταν εύκολα θύματα των σωβινιστών της πλευράς τους και δολοφονούνταν ανεμπόδιστα. Ακόμα και πολλοί από αυτούς που ζούσαν στις ελληνικές περιοχές απειλούνταν και δολοφονούνταν. Έτσι έβαλαν στο στόχαστρο τους και τον Καβάζογλου.

Ποιος ήταν ο Καβάζογλου;

Ήταν ένας προλετάριος γιος πολυμελούς οικογένειας, οργανωμένος αγωνιστής, μέλος του ΑΚΕΛ. Αργότερα έγινε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής. Παρενθετικά πρέπει να πω ότι ο Καβάζογλου ήταν ο πρώτος και ο μοναδικός τουρκοκύπριος που πήρε τέτοιο πόστο στο κόμμα. Αυτό νομίζω δείχνει πόσο υποτιμούνταν και παραγνωρίζονταν ακόμα και από την αριστερά οι τουρκοκύπριοι.

Πολύ νωρίς ο Καβάζογλου διαπίστωσε τις δυσκολίες και τα εμπόδια που δημιουργούσε η πολιτική του κόμματος στη δουλειά του μέσα στις τουρκοκυπριακές μάζες. Πως μπορούσε να απευθυνθεί στους τουρκοκύπριους και να τους οργανώσει όταν το κόμμα υποστήριζε την ένωση και τον Μακάριο; Αυτό τον οδήγησε σε σύγκρουση με το κόμμα. Έτσι άρχισε να πέφτει υπό δυσμένεια και να εγκαταλείπεται μόνος και απροστάτευτος.

Παρόλα αυτά συνέχισε να αγωνίζεται με αυταπάρνηση χωρίς να τρομάζει από τους κινδύνους που δημιουργούνταν από την αντι-σοβινιστική του δουλειά μέσα στους τουρκοκύπριους.

Πως έγινε η δολοφονία;

Εκείνη την ημέρα, θα πήγαινε στη Λάρνακα για σύσκεψη με τουρκοκύπριους συντρόφους. Οι συνεργάτες του, της επαγρύπνησης που είχαν σαν καθήκον την προστασία του, αρνούνταν να τον συνοδέψουν, είτε γιατί δεν μπορούσαν, είτε γιατί δεν ήθελαν επειδή ήξεραν τους κινδύνους και προσπαθούσαν να αποτρέψουν και τον ίδιο από αυτή την αποστολή.

Στην επιμονή του αναζητήθηκε άλλος συνοδός και στρατολογήθηκε ο Κώστας Μισιαούλης, ο οποίος για πρώτη φορά έπαιρνε μέρος σαν συνοδός του Καβάζογλου. Ο Κώστας είχε κανονισμένη άλλη δουλειά, μαζί με εμένα για οικογενειακό πρόβλημα. Αλλά υποχρεωμένος από το γεγονός ότι δεν βρισκόταν συνοδός για τον Καβάζογλου προτίμησε να συνοδέψει ο ίδιος τον φίλο και σύντροφο του.

Οδηγός στο αυτοκίνητό του ξεκινήσανε για την Λάρνακα, με ενδιάμεσο σταθμό στο δρόμο παρά την Λουρουτζίνα, για να παραλάβουν τουρκοκύπριους συντρόφους για τη σύσκεψη. Αντί σύντροφοι όμως τους περίμεναν ένοπλοι δολοφόνοι, οι οποίοι προηγούμενα είχαν απομονώσει τους συντρόφους τους.

Οι δολοφονικές σφαίρες θα ένωναν για πάντα τους δυο συντρόφους, αφήνοντας πίσω τους ένα μεγάλο κενό.

Σίγουρα ο σοβινισμός κέρδισε τότε μια σημαντική νίκη με την δολοφονία των δυο αγωνιστών. Όμως αυτή η θυσία έγινε, τουλάχιστο για τους ελληνοκύπριους, σύμβολο της ελληνοτουρκικής φιλίας και της επαναπροσέγγισης. Πως βλέπεις τις εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης που γίνονται σήμερα στην επέτειο των 30 χρόνων από τη δολοφονία;

Ήταν μια νίκη του σοβινισμού αλλά ήταν και μια τραγική υπογράμμιση των αδιέξοδων της εθνικιστικής πολιτικής της αριστεράς, η οποία με τη πολιτική της ένωσης και την υποστήριξη που έδινε στον Μακάριο οδήγησε τους τουρκοκύπριους αριστερούς, υποστηριχτές της προσέγγισης, στην απομόνωση μέσα στην κοινότητα τους και τους έκανε εύκολα θύματα των σοβινιστών.

Το ΑΚΕΛ δεν μπόρεσε να παίξει τον ρόλο που περίμεναν οι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι αγωνιστές της εργατικής τάξης. Δεν μπόρεσε να κρατήσει ενωμένη την εργατική τάξη και να μπει μπροστά στη πάλη ενάντια στο σοβινισμό. Να αντισταθεί στην προσπάθεια του Μακάριου και των ελληνοκύπριων καπιταλιστών να εξοντώσουν τους τουρκοκύπριους. Έμεινε και μένει ως τα σήμερα προσκολλημένο στον εθνικισμό, και θυσιάζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης στο βωμό της εθνικής ενότητας και της εξυπηρέτησης των συμφερόντων του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού.

Οι εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης που οργανώνει σήμερα δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι καλές. Όμως επαναπροσέγγιση δεν είναι μόνο να τιμούμε τους νεκρούς, να κάνουμε γιορτές ή να συναντιόμαστε με τουρκοκύπριους. Και αυτά είναι καλά και χρήσιμα, αλλά επαναπροσέγγιση σημαίνει πρώτα από όλα να πολεμήσουμε τον σοβινισμό μέσα στη δική μας πλευρά, να καταγγείλουμε τις ευθύνες της δικής μας άρχουσας τάξης και τα σχέδια που έχει σε βάρος των τουρκοκυπρίων. Ο καλύτερος τρόπος να τιμήσουμε την θυσία των Καβάζογλου και Μισιαούλη είναι να παλέψουμε να φύγει αυτή η κυβέρνηση που έχει κάνει τον σοβινισμό επίσημη πολιτική, που στήνει πολεμικά δόγματα και αναβιώνει τον Γριβισμό και την ενωσιολογία.

Δεκαπενθήμερο επανάπροσέγγισης απο την ΕΔΟΝ

Η ΕΔΟΝ οργανώνει δεκαπενθήμερο επαναπροσέγγισης στη μνήμη των Καβάζογλου - Μισιαούλη. Παρά τις όποιες επιφυλάξεις και διαφωνίες μπορεί να έχει κανείς για το ότι η ΕΔΟΝ και το ΑΚΕΛ έχουν μετατρέψει την επαναπροσέγγιση σε εθνικό - αντικατοχικό καθήκον θα πρέπει να ενισχύσει τις εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης. Η Εργατική Δημοκρατία θα είναι εκεί για να προβάλει την επαναπροσέγγιση σαν ένα διεθνιστικό καθήκον που στρέφεται πρώτα και κύρια ενάντια στον εθνικισμό της δικής μας πλευράς.

Το πρόγραμμα των εκδηλώσεων συμπεριλαμβάνει δυο μεγάλες συγκεντρώσεις απο τις οποίες δεν πρέπει ναλείψει κανείς.

- **Σάββατο 13 Απρίλη: Δικοινοτικό Φεστιβάλ με συμμετοχή τουρκοκυπρίων στο Λήδρα Πάλας η ωρα 3:00 μμ**
- **Κυριακή 7 Απρίλη: Μνημόσυνο των Καβάζογλου - Μισιαούλη στο Δάλι** (προσυγκέντρωση Εργατικής Δημοκρατίας η ώρα 10:30 πμ, έξω απο τις Λαϊκές Οργανώσει Δαλιού)

Μνημόσυνο στο τάφο του Καβάζογλου στο Δάλι

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Μέτωπο αγώνων και όχι δεξιές εκλογικές συμφωνίες για να φύγει ο Συναγερμός

Αυτή η κυβέρνηση πρέπει να φύγει. Αυτό σήμερα είναι πεποίθηση και επιθυμία της συντριπτικής πλειοψηφίας των απλών ανθρώπων που εχουν σιχαθεί μια δεκαετία σχεδόν, λιτότητας, περικοπών, διάλυσης της δημόσιας Υγείας, Παιδείας, κοινωνικής πρόνοιας και της πλήρους υποταγής στην αγορά. Μια δεκαετία ρατσισμού, εθνικοφροσύνης, πολεμοκαπηλείας και γριβισμού.

Μια δεκαετία μέσα στην οποία οι πλούσιοι έγιναν πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι. Δεν υπάρχει σχεδόν καμιά εργατική κατάκτηση που δεν έχει κτυπηθεί ή μπεί κάτω απο αμφισβήτησει αυτα τα χρόνια, ΑΤΑ, ωράριο, συλλογικές συμβάσεις, συντάξεις, όριο συνταξιοδότησης, οι μισθοί πρόσληψεις και πολλά άλλα.

Φτάνει πια. Αυτό το ταξίδι με το σαπιοκάραβο της δεξιάς πρέπει να τελειώσει. Αυτή είναι η κοινή διαπίστωση της μεγάλης μάζας των εργαζομένων. Αυτή η πραγματικότητα είναι που σπρώχνει και πολιτικούς ηγέτες όπως τον Τάσο Παπαδόπουλο του ΔΗΚΟ που συγκυβέρνησε μαζί με τον ΔΗΣΥ τα μισά απο αυτά τα χρόνια, να μιλούν για αντιπολίτευση και για την ανάγκη να φύγει αυτή η κυβέρνηση. Αυτό είναι που σπρώχνει και τον Ομήρου της πρώην ΕΔΕΚ και νυν ΚΙΣΟΣ που ήταν υπουργός του Κληρίδη για ένα χρόνο να μιλά για τριμερή συνεργασία της αντιπολίτευσης στις προεδρικές του 2003

Αυτή η πραγματικότητα είναι που ανάγκασε ακόμη και τον Αναστασιάδη του ΔΗΣΥ να μιλά για «απεξάρτηση» του κόμματος του απο την κυβερνητική πολιτική και να κρατά αποστάσεις απο κυβερνητικές αποφάσεις ενω πρίν μερικούς μήνες υπεράσπιζε με πάθος αυτή την κυβερνητική πολιτική.

Πως φεύγουν;

Αυτό το ερώτημα, μετά απο δυο αλλεπάλληλες εκλογικές αποτυχίες της αριστεράς στις προεδρικές εκλογές απασχολεί σήμερα πολλούς αγωνιστές της αριστεράς.

Η απάντηση που δίνει το ΑΚΕΛ, η μεγάλη δύναμη στο χώρο της αντιπολίτευσης, που έξασφάλισε 34% πριν ένα χρόνο στις βουλευτικές εκλογές και αναδείχτηκε πρώτο κόμμα, είναι η εκλογική συνεργασία με το ΔΗΚΟ και το ΚΙΣΟΣ. Βέβαια αυτό δεν είναι αρκετό απο μόνο του να διαλύσει τις ανησυχίες πολλών αριστερών, ιδιαίτερα μετά την αποτυχία της τριμερούς να εκλέξει δήμαρχο στη Λευκωσία.

Ενα μέτωπο συνεργασίας που να μπορεί να τσακίσει την κυβέρνηση άλλα και την πολιτική που αντιπροσωπεύει δεν κτίζεται μέσα σε μια μέρα με μια απόφαση απο τα πάνω. Οι καπακωτές των πολιτικών αρχηγών δεν αρκούν για να εξασφαλίσουν την υποστήριξη της μάζας των μελών των κομμάτων.

Μια πραγματική συμμαχία και συνεργασία χτίζεται μέσα σε ένα κοινό μέτωπο δράσης, μέσα απο τους αγώνες ενάντια στη πολιτική της κυβέρνησης. Οι ευκαιρίες για τη συγκρότηση ενός τέτοιου κοινού μετώπου δράσης υπήρξαν απο την πρώτη στιγμή που αυτή η κυβέρνηση Κληρίδη αναρριχήθηκε στην εξουσία, ήταν η αποκατάσταση των 62 πραξικοπηματιών, οι επιθέσεις ενάντια στις εργατικές κατακτήσεις, η πολεμοκαπηλεία, τα δόγματα και η πυραυλολογία.

Δεν μπορείς να θέλεις να συγκροτήσεις μέτωπο ενάντια στη κυβέρνηση και να στηρίζεις τις επιλογές της, στις ιδιωτικοποιήσεις και να ψηφίζεις το ΒΟΤ για τα αεροδρόμια, να στηρίζεις το κτύπημα της ΑΤΑ, τις φορολογίες, τις αυξήσεις των καυσίμων και των τιμολογίων της ΑΤΗΚ.

Ακόμη και σήμερα θα μπορούσε να μπεί η προοπτική για κοινό μέτωπο δράσης ενάντια στη κυβέρνηση και την πολιτική της, ξεκινώντας απο τους αγώνες ενάντια στις σημερινές επιθέσεις της, μείωση μισθών πρόσληψης, αύξηση ορίου συνταξιοδότησης, ιδιωτικοποιήσεις, αυξήσεις τιμών των δημοσίων υπηρεσιών. Η κυβέρνηση δίνει καθημερινά τέτοιες ευκαιρίες με τη στάση της όχι μόνο στην εσωτερική και οικονομική πολιτική αλλά και την στήριξη που έδωσε στον πόλεμο του Μπους στο Αφγανιστάν και τη στάση που κρατά στη σφαγή των Παλαιστινίων.

Το ΑΚΕΛ αντί να προσανατολιστεί προς αυτή την κατεύθυνση ψάχνει γέφυρες για δεξιές συνεργασίες με το ΔΗΚΟ και τον Τάσο. Αντί να παίξει τον ρόλο της δύναμης που στηρίζει και ενισχύει τους αγώνες των εργαζομένων περιορίζεται σε φραστική συμπαράσταση ενώ στην ουσία προσπαθεί να εμφανιστεί σαν η συνεναιτική δύναμη και να εξασφαλίσει διαπιστευτήρια ήπιας και συνετής διαχείρησης. Σε αυτό το τομέα ο Χριστόφιας έχει πάρει άριστα. Ο τρόπος που υποχώρησε απο τις καταγγελίες για τα συνθήματα υπέρ του Γρίβα μπορεί να ικανοποίησε τον υπουργό Αμυνας Χάσικο και τον Ομήρου αλλά σίγουρα αφησε εκτεθιμένους πολλούς αγωνιστές της αριστεράς.

Μια τέτοια προοπτική για ένα μέτωπο δράσης ακόμη και αν δεν είχε την υποστήριξη της ηγεσίας των άλλων κομμάτων θα εξασφάλιζε την υποστήριξη της μεγάλης μάζας των απλών μελών όχι μόνο του ΔΗΚΟ και του ΚΙΣΟΣ αλλα και πολλών εργαζομένων που στήριξαν τον Κληρίδη στις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις και σήμερα δέχονται τα κτυπήματα απο την πολιτική του.

Θα έδινε ακόμη και την καλύτερη απάντηση στο δεύτερο ερώτημα που απασχολεί σήμερα πολλούς απλούς ανθρώπους που θέλουν να δούν αυτή τη κυβέρνηση να ξεκουμπίζεται:

Με τι θα τους αντικαταστήσουμε;

Ενα τετοιο κοινό μέτωπο δράσης ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης Κληρίδη θα ήταν οχι μόνο η καλύτερη εγγύηση ότι η αντιπολίτευση θα κέρδιζε τις εκλογές αλλά και ότι αυτό που θα διαδέχονταν τον Κληρίδη θα ήταν μια πραγματική αλλαγή.

Αντίθετα σήμερα πολλοί αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας είναι απογοητευμένοι και διερωτούνται γιατί να ψηφίσουν τον υποψήφιο της τριμερούς; Ιδιαίτερα όταν σκέφτονται ότι ο πιο πιθανός υποψήφιος της συνεργασίας θα είναι ο Τάσος Παπαδόπουλος. Και έχουν απόλυτο δίκαιο. Ο Τάσος προέρχεται απο την φουρνιά των πολιτικών που αναδείχτηκαν μέσα απο την ΕΟΚΑ. Ηταν συνεργάτης του Γιωρκάτζη που ήταν γνωστός κομμουνιστοφάγος και τουρκοφάγος. Ηταν απο τους ηγέτες του απορριπτικού μετώπου και γενικά είναι γνωστός για τις συντηρητικές του θέσεις. Σαν πρόεδρος του ΔΗΚΟ έχει στηρίξει όλες τις βασικές επιλογές της κυβέρνησης, ψήφισε για την ιδιωτικοποίηση των αεροδρομίων και το ΒΟΤ, τάχθηκε υπέρ της μείωσης των μισθών πρόσληψης, υπερθεματίζοντας μάλιστα ότι πρέπει να κοπούν και οι μισθοί των παλιών υπαλλήλων. Τις περισσότερες φορές ψηφίζει μαζί με την κυβέρνηση παρά με τους υποψήφιους εταίρους του της τριμερούς συνεργασίας.

Ειναι ένας πολιτικός που με κανένα τρόπο δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «προοδευτική» υποψηφιότητα που θα μπορούσε να φέρει μια πραγματική αλλαγή στην κοινωνία.

Αριστερός υποψήφιος

Βέβαια κανένας υποψήφιος και καμιά εκλογική αναμέτρηση, βουλευτική ή προεδρική δεν θα μπορούσε να φέρει μια ριζική αλλαγή στη κοινωνία. Αυτό μόνο μέσα απο τους αγώνες μας για ανατροπή αυτου του συστήματος που γεννά την καταπίεση, τη φτώχεια, τους πολέμους και τη δυστυχία, μπορούμε να το εξασφαλίσουμε.

Ωστόσο οι εκλογές είναι μια μάχη που η μεγάλη μάζα των απλων άνθρώπων τη θεωρούν σημαντική. Γι αυτό και έχει σημασία αυτός που βλέπουν σαν το «δικό τους» υποψήφιο να πάρει μεγάλα ποσοστά. Γι αυτό ενας αριστερός υποψήφιος, όπως ο Χριστόφιας, ακόμη και αν δεν εκλεγεί θα παρει σίγουρα ένα σημαντικό ποσοστό ψήφων, πολύ μεγαλύτερο απ ότι τα ποσοστά του ΑΚΕΛ. Μια τέτοια υποψηφιότητα, ανεξάρτητα απο τις προθέσεις του ίδιου του Χριστόφια ή του ΑΚΕΛ θα δώσει την αίσθηση μέσα στις μάζες των εργαζομένων ότι επιτέλους θα δώσουμε την απάντηση μας στο κεφάλαιο. Θα στηρίξει την αυτοπεποίθηση και την αγωνιστική διάθεση των πιο πρωτοπώρων κομματιών της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Ενα κοινό μέτωπο δράσης με μια τέτοια υποψηφιότητα έχει πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας ακόμη και χωρίς την στήριξη των ηγεσιών των άλλων κομμάτων απ' οτι μια τριμερής συνεργασία που συνομολογείται απο τα πάνω με υποψηφιο τον Τάσο ή κάποιον άλλο σαν τον Τάσο Παπαδόπουλο.

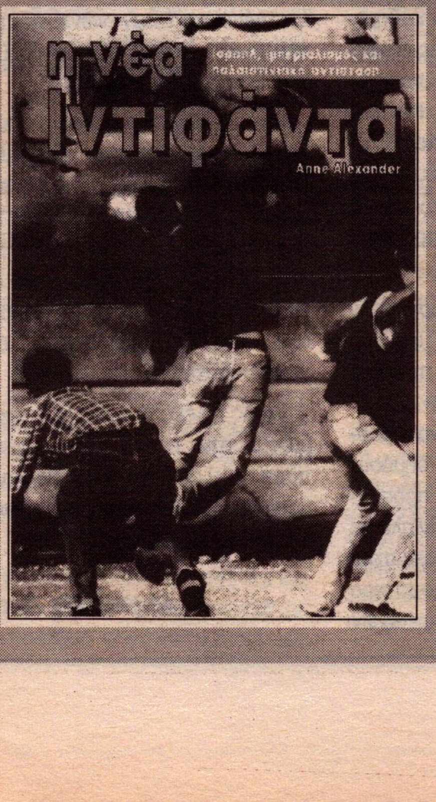

Δύο νέα βιβλιαράκια απο τις εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία που δεν πρέπει να λείπουν απο καμιά βιβλιοθήκη. Είναι απαραίτητα εργαλεία γιά όλους τους αγωνιστές του αντικαπιταλιστικού κινήματος και όσους θέλουν να παλέψουν για να σταματήσει η σφαγή των Παλαιστινίων Μπορείτε να τα ζητήσετε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλ:22349959 Fax:22349770

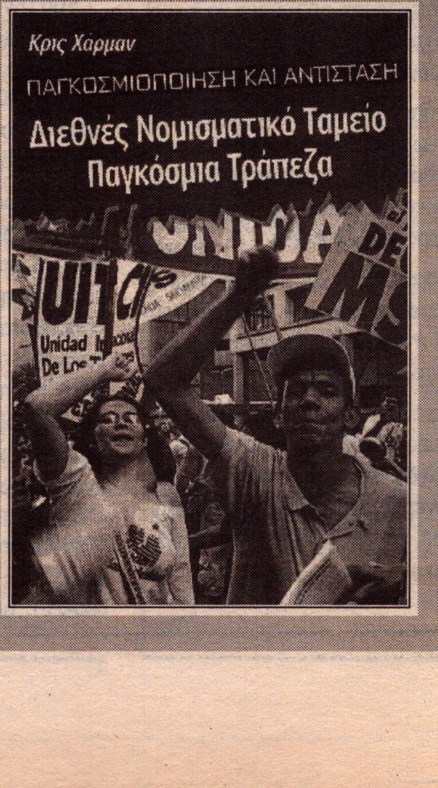

Αντιρατσιστική εκστρατεία ενάντια στις διώξεις και τις απελάσεις

Με ιδιαίτερη περηφάνεια, οι αστυνομικές αρχές, ανακοίνωσαν οτι κατάφεραν να εμποδίσουν την άφιξη ενός καραβιού με 1000 μετανάστες στις ακτές της Κύπρου, αναγκάζοντας το να συνεχίσει το ταξίδι του και να καταλήξει τελικά στην Ιταλία. Αποκάλυψαν μάλιστα ότι βρίσκονται σε στενή συνεργασία με τις αστυνομικές αρχές της Ιταλίας μεταβιβάζοντας τους όλα τα στοιχεία και τις πληροφορίες που έχουν υπόψη τους για την διακίνηση και την πορεία που ακολουθούν τα καράβια με τους μετανάστες.

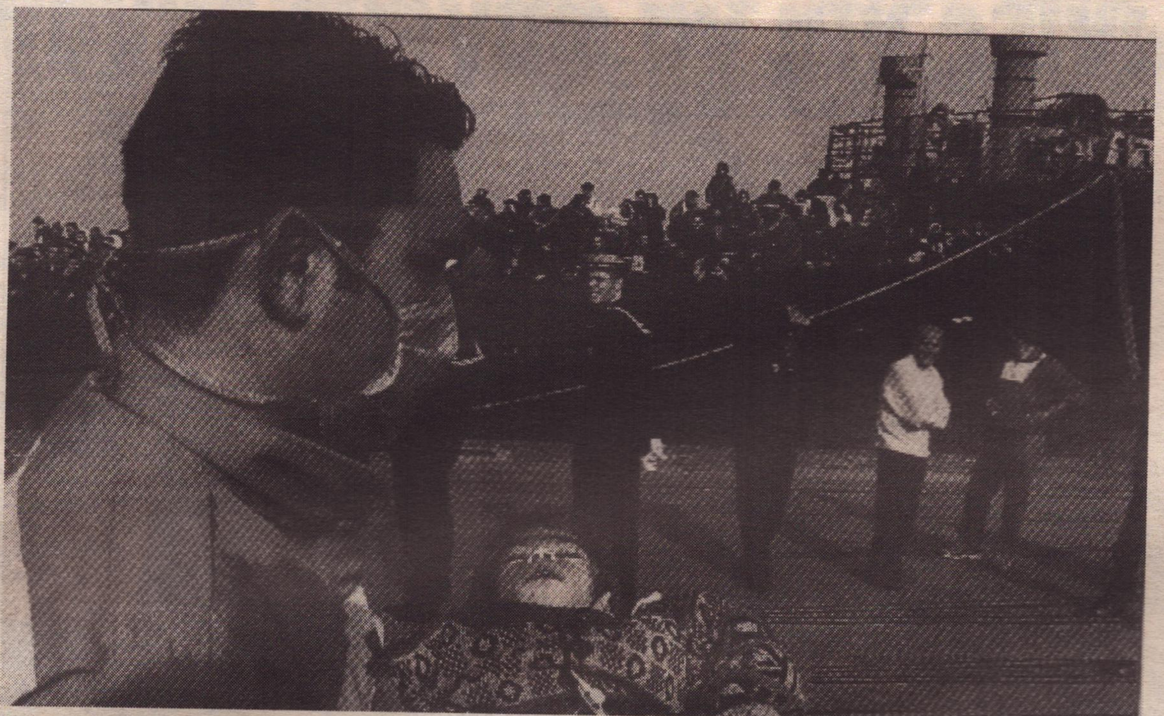

Τα τελευταία χρόνια έχουν ξοδευτεί δεκάδες εκατομμύρια λίρες για την αγορά, καταδιωκτικών πλοίων, ραντάρ και άλλων μέσων ώστε να μετατραπεί η Κύπρος και οι ακτές τις σε ένα απροσπέλαστο φρούριο για τους μετανάστες. Δεκάδες εκατομμύρια που στρέφονται ενάντια σε φτωχούς ανθρώπους που δεν έχουν άλλη επιλογή για επιβίωση εκτός από το να μεταναστεύσουν. Η εικόνα εκατοντάδων ανθρώπων στιβαγμένων σε σαπιοκάραβα που παλεύουν να σωθούν από τα κύματα είναι πλέον συνηθισμένο φαινόμενο στα δελτία ειδήσεων. Άλλωστε δεν είναι λίγες οι φορές που αυτά τα ταξίδια καταλήγουν σε ναυτικές τραγωδίες.

Τι ίδια στιγμή που η κυβέρνηση προσπαθεί να φράξει το δρόμο στους φτωχούς μετανάστες έχει ανοίξει διάπλατα τα λιμάνια και τα αεροδρόμια για την εξυπηρέτηση του πολεμικού στόλου των ιμπεριαλιστών. Η κυβέρνηση έχει παραχωρήσει όλες τις διευκολύνσεις στην πολεμική μηχανή των ιμπεριαλιστών για το πόλεμο στο Κόλπο, για το πόλεμο στο Αφγανιστάν και σήμερα για τις προετοιμασίες του νέου πολέμου που ετοιμάζει ο Μπούς στο Ιράκ. Ένα μεγάλο μέρος των σημερινών μεταναστών είναι πρόσφυγες θύματα αυτών των πολέμων. Η κυβέρνηση στηρίζει τους πολέμους αλλά κλείνει τα σύνορα για τα θύματα αυτών των πολέμων.

Η ρατσιστική αντιμετώπιση από μέρους τις κυβέρνησης δεν περιορίζεται στο να εμποδίζει τους μετανάστες να μη έρθουν. Και όσοι μπορέσουν να περάσουν τα σύνορο, είτε με άδεια είτε χωρίς, είναι τα θύματα ρατσιστικών διώξεων και διακρίσεων. Το ενθαρρυντικό είναι ότι άρχισαν να πληθαίνουν και να δυναμώνουν οι φωνές που καταγγέλλουν αυτή την πολιτική της κυβέρνησης. Με αφορμή διάφορα γεγονότα, έχουν υπάρξει αντιδράσεις και έγιναν εκδηλώσεις συμπαράστασης στους μετανάστες και καταδίκης της κυβερνητικής πολιτικής.

Η ίδια η δημιουργία της ΚΙΣΑ (Κίνησης Στήριξης Αλλοδαπών) και η δράση του είναι αποτέλεσμα αυτών των προσπαθειών και συμβάλλει στο παραπέρα προχώρημα της αντιρατσιστικής πάλης. Οι επιθέσεις και οι συκοφαντίες που δέχονται τα μέλη της ΚΙΣΑ από την κυβέρνηση και τα στελέχη της, βάζουν μπροστά μας επιταχτηκά την ανάγκη να εντείνουμε και να δυναμώσουμε την αντιρατσιστική πάλη.

Οι κατά καιρούς εκδηλώσεις και οι μεμονωμένες και σποραδικές πρωτοβουλίες δεν μπορούν να είναι αποτελεσματικές μπροστά σε μια ξεκάθαρα και συνειδητά ρατσιστική πολιτική από μέρους της κυβέρνησης και αφήνουν τους αντιρατσιστές εκτεθημένους και ευάλωτους στις πιέσεις και τις διώξεις.

Αυτό που χρειάζεται να γίνει σήμερα είναι το παραπέρα προχώρημα των πρωτοβουλιών που έγιναν στο παρελθόν και ο συντονισμός της δράσης των αντιρατσιστών στα πλαίσια ενός ευρύτερου κοινού αντιρατσιστικού μετώπου.

Η αφορμή για το ξεκίνημα αυτής της πρωτοβουλίας μπορεί να αποτελέσουν οι επιθέσεις ενάντια στο ΚΙΣΑ και στα μέλη του. Μια αντιρατσιστική εκστρατεία που να ξεκινά με ένα ψήφισμα και μάζεμα υπογραφών, με φυλλάδια και αφίσσες, να προχωρήσει με ανοιχτές εκδηλώσεις και συζητήσεις και να καταλήξει σε μια αντιρατσιστική συγκέντρωση συναυλία ή ένα Φεστιβάλ θα είναι η καλύτερη απάντηση στην πολιτική της κυβέρνηση και θα αποτελέσει μια καλή βάση για το κτίσιμο ενός πλατύτερου αντιρατσιστικού μετώπου.

Η ΚΙΣΑ μπορεί και πρέπει να πάρει την πρωτοβουλία για το ξεκίνημα αυτής της εκστρατείας καλώντας όλες τις οργανώσεις και τους ακτιβιστές που θέλουν να δώσουν την κόντρα με το ρατσισμό να τη στηρίξουν.

Τα μηνύματα που μας έρχονται από την Γένοβα και τις μεγάλες διαδηλώσεις υπέρ των μεταναστών, από τα εκατομμύρια που κινητοποιούνται ενάντια σε κάθε σύνοδο των καπιταλιστών και των κυβερνήσεων τους, μας δείχνουν το δρόμο και την ελπίδα. Χρειάζεται και πρέπει και εμείς να γίνουμε μέρος αυτού του τεράστιου κινήματος.

Πέτρος Μιχαήλ

Η φτώχια "ευημερεί"

Στοιχείο πρώτο: «990 περιπτώσεις παιδιών της δημοτικής εκπαίδευσης που φέρουν εμφανή σημάδια παραμέλησης και υποσιτισμού».

Αυτό είναι ένα από τα συμπεράσματα έρευνας του Υπουργείου Παιδείας. Ακόμη και ο βουλευτής του κυβερνώντος κόμματος, Προδρόμου, που ποτέ δεν χάνει ευκαιρία να εκθειάζει τους ευημερούντες δείκτες της "οικονομίας μας" - σαν αποτέλεσμα της κυβερνητικής πολιτικής - αναγκάστηκε να δηλώσει σε ραδιοφωνική εκπομπή ότι πρέπει να παραδεχτούμε ότι υπάρχουν και τέτοια φαινόμενα.

Για ύπαρξη "τραγικών περιστατικών φτωχών μαθητών " μίλησε τόσο ο πρόεδρος της Συνομοσπονδίας Γονέων Μεσης Εκπαίδευσης όσο και ο πρόεδρος της ΟΕΛΜΕΚ.

Ποσοστό 4,5 % του μαθητικού πληθυσμού είναι άποροι - 2500 από τις 55.000 στην Μέση, Τεχνική και Τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Στοιχείο δεύτερο: 9 δισεκατομμύρια λίρες ήταν μέχρι το 2000 τα ιδιωτικά δάνεια από τις τράπεζες και τον Συνεργατισμό, ποσό υπερδιπλάσιο από το ΑΕΠ, τον πλούτο που παράγουμε όλοι μαζί σαν χώρα το χρόνο.

Τα ιδιωτικά δάνεια παρουσιάζουν μια αύξηση 62% από το 1996 που ήταν 5,5 δις, ενώ τα προσωπικά δάνεια που συνήφθηκαν από τις Εμπορικές Τράπεζες ανέρχονταν στο τέλος του 2000 στα 2,7 δις και παρουσιάζουν αύξηση 145% από το 1996.

Στοιχείο τρίτο: 70 χιλιάδες Κύπριοι ζουν κάτω από το επίσημο όριο φτώχειας σε σύγκριση με το1993 που ήταν 3900. Την ίδια περίοδο οι συνταξιούχοι που ζουν κάτω από το όριο φτώχειας διπλασιάστηκαν φτάνοντας τα 4500 άτομα.

Από την άλλη μας λένε ότι το κατά κεφαλή εισόδημα στην Κύπρο είναι από τα πιο ψηλά στην Ε.Ε. Το 2001 ήταν 8.800 λίρες. Μας λένε έχουμε από τους υψηλότερους ρυθμούς ανάπτυξης, χαμηλό δείκτη ανεργίας κλπ.

Οικονομικοί δείκτες τους οποίους μας πλασάρουν οι οικονομικοί αναλυτές και απολογητές του έργου της κυβέρνησης, χωρίς ποτέ να εξηγούν τι κρύβεται πίσω από αυτούς τους αριθμούς ή πως συγκρίνονται με μεγέθη προηγούμενων χρόνων όπως για παράδειγμα η ανεργία. Το 4,3% φαίνεται χαμηλό συγκρινόμενο με χώρες της Ε.Ε, για την Κύπρο όμως σημαίνει πως επίσημα πάνω από 11,000 άνθρωποι έχουν χάσει τις δουλειές τους η δεν μπορούν να βρουν δουλειά, αριθμός διπλάσιος απ' ότι μια δεκαετία πριν.

Το φαινόμενο αυτό δεν είναι τυχαίο. Στοχεύουν στην απόκρυψη της "άλλης πραγματικότητας" που βρίσκεται πίσω από τους παραπλανητικά παρουσιαζόμενους αριθμούς.

Το κατά κεφαλή εισόδημα και το ΑΕΠ θα είχαν κάποια άμεση και πραγματική σχέση με την ευημερία της πλειονότητας των ανθρώπων αν ζούσαμε σε μια άλλη κοινωνία όπου ο παραγόμενος πλούτος θα μοιραζόταν ισότιμα σε όλα τα μέλη της. Όμως ζούμε σε μια καπιταλιστική κοινωνία όπου τον πλούτο που δημιουργά η πλειοψηφία τον εκμεταλλεύεται μια μικρή μειοψηφία, αυτή των βιομηχάνων, των τραπεζιτών και των κερδοσκόπων.

Τα κέρδη που παράγονται πηγαίνουν για επενδύσεις με σκοπό την ακόμα μεγαλύτερη αύξηση του κέρδους, πηγαίνουν στο χρηματιστήριο για κερδοσκοπία, πηγαίνουν για τους παχυλούς μισθούς των υψηλόβαθμων στελεχών των επιχειρήσεων όπως για παράδειγμα στην τράπεζα Κύπρου το 2001 ξοδεύτηκαν 70 εκατομμύρια για τους μισθούς των διευθυντών και των μάνατζερ που είναι ελάχιστοι και 100 εκατομμύρια για τους μισθούς του προσωπικού που είναι εκατοντάδες.

Πηγαίνουν στους πολεμικούς εξοπλισμούς ώστε το κράτος να μπορεί να υπερασπιστεί τα πλούτη και τα προνόμια των "ολίγων όποτε κινδυνεύουν από εξωτερικούς η εσωτερικούς εχθρούς.

Η πλειοψηφία παίρνει μόνο ένα μικρό ποσοστό από τον πλούτο που η ίδια παράγει, με τον οποίο είναι υποχρεωμένη να καλύπτει στοιχειωδώς και μόνο την ανάγκη του φαγητού, του ντυσίματος, της στέγης, της υγείας. Για να μπορέσει να αποκτήσει και να "απολαύσει" κάποια αγαθά από αυτά που παρελαύνουν καθημερινά στις οθόνες μας και στις διαφημιστικές σελίδες χιλιάδων περιοδικών, πρέπει να δανειστεί. Και δεν πρόκειται για είδη πολυτελείας. Σύμφωνα με προηγούμενη έρευνα, τα περισσότερα δάνεια ξοδεύονται για απόκτηση οικιακού εξοπλισμού, στέγης και για σπουδές.

Όσο η κυβέρνηση προχωρεί στην πολιτική τής μείωσης του μερίδιου του εθνικού πλούτου που πηγαίνει στην ιατρική περίθαλψη, στην παιδεία , και εφόσον καταφέρει να εφαρμόσει τις περικοπές στην δημόσια υπηρεσία (μείωση κλιμάκων πρόσληψης, κατάργηση ΑΤΑ) παράλληλα με τις περικοπές που προωθούνται στον ιδιωτικό τομέα, όλο και περισσότερο θα αυξάνει ο αριθμός των φτωχών και όλο και περισσότερες "ακραίες" περιπτώσεις θα εμφανίζονται. Περιπτώσεις σαν της μαθήτριας που μάζεψε μισό σάντουιτς πεταγμένο στον κάλαθο για να μετριάσει την πείνα της ή των απελπισμένων που οδηγούνται στην αυτοκτονία ή με κυνηγετικά στα σκαλοπάτια της βουλής.

Στον ένα πόλο η φτώχεια θα μεγαλώνει και θα βαθαίνει και στον άλλο θα συγκεντρώνεται ένα όλο και πιο μικρό αλλά πάμπλουτο κομμάτι της κοινωνίας, όπως τον "Κροίσο" Φίλιπ Γκρην που ο τεράστιος πλούτος του επιτρέπει να διοργανώνει πάρτι γενεθλίων, κόστους 7 εκατομμυρίων στο ξενοδοχείο ΑΝΑΣΣΑ!!

Ενώ ο ιδιοκτήτης του ΑΝΑΣΣΑ, μεγαλοεπιχειρηματίας Μιχαηλίδης που μάζεψε τουλάχιστον 3 εκατομμύρια σε 3 μέρες από αυτή την ιστορία, ξεδιάντροπα και αναιδέστατα, δήλωνε στις κάμερες ότι ίσως ο κύριος Γκρην επενδύσει στην Κύπρο και άρα, λίγο πολύ θα φαμε όλοι με χρυσά κουτάλια.

Όμως η λέξη Κύπρος όταν εκστομίζεται από τέτοια χείλη, έχει μια πάρα πολύ συγκεκριμένη έννοια. Σημαίνει πολύ απλά τους καπιταλιστές και τα κέρδη τους.

Μυριάνθη Λοΐζου

ΔΙΕΘΝΗ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Τρία εκατομμύρια στους δρόμους!

Τρία εκατομμύρια μέλη συνδικάτων, φοιτητές μετανάστες, άνεργοι και συνταξιούχοι αψήφησαν τον Μπερλουσκόνι στην Ιταλία το Σάββατο 23 Μάρτη. Εξι μεγάλες προσυγκεντρώσεις κατευθύνθηκαν στο κέντρο της Ρώμης για να διαδηλώσουν κατά των σχεδίων του ιταλού πρωθυπουργού και πολυεκατομμυριούχου Μπερλουσκόνι, να «μεταρρυθμίσει» τις νομοθεσίες που προστατεύουν τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Τα ΜΜΕ σε όλο τον κόσμο την παρουσίασαν σαν διαδήλωση κατά της τρομοκρατίας, μετά τη δολοφονία του κυβερνητικού συμβούλου Μάρκο Μπιάτζι την περασμένη εβδομάδα απο τις Ερυθρές Ταξιαρχίες.

Αλλά η μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου ήταν εκεί έχοντας σαν στόχο την δεξιά κυβέρνηση του Μπερλουσκόνι, που εκλέχτηκε τον περασμένο Μάιο. Ο Μπελουσκόνι και οι κυβερνητικοί σύμμαχοί του, Ουμπέρτο Μπόσσι του ρατσιστικού κόμματος Λέγκα του Βορά και Τζανφράγκο Φίνι της φασιστικής Εθνικής Συμμαχίας, θέλουν να πετσοκόψουν τα δικαιώματα των εργαζομένων. Ο Μπερλουσκόνι περιόρισε τη δυνατότητα των δικαστών να ερευνούν τις επιχειρηματικές του συμφωνίες. Ο Μπόσσι και ο Φίνι συνέταξαν έναν ρατσιστικό νόμο που επιτίθεται με μανία στα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων.

Τώρα η κυβέρνηση του Μπερλουσκόνι θέλει να καταργήσει το Αρθρο 18, ένα νόμο που κατακτήθηκε από το τελευταίο απεργιακό κύμα των ιταλών εργαζομένων τη δεκαετία του '60 και '70. Το Αρθρο 18 δεν επιτρέπει στα αφεντικά να απολύουν τους εργαζόμενους χωρίς επαρκή τεκμηρίωση. Εκατομμύρια εργαζόμενοι ξεχύθηκαν στους δρόμους για να υπερασπιστούν αυτό το άρθρο και τη δημοκρατία.

Μετά τη δολοφονία του Μπιάτζι, ο Μπερλουσκόνι προσπάθησε να ρίξει το φταίξιμο στη συνδικαλιστική αντιπολίτευση απέναντι στις μεταρρυθμίσεις του. Αυτό έχει δημιουργήσει ένα κλίμα που 'τροφοδότησε την απάνθρωπη ιδεολογία που έσπρωξε το χέρι των δολοφόνων', όπως δήλωσε. Ενας από τους υπουργούς του είπε ότι «*το αντικαπιταλιστικό κίνημα στηρίζει την τρομοκρατία και δεν πρέπει να είναι καλοδεχούμενο στην διαδήλωση που θα οργανώσουν τα συνδικάτα*».

Αλλά η δεξιά τρομοκρατία της κυβέρνησης οδήγησε περισσότερο κόσμο στο δρόμο.

Περίπου 9.200 πούλμαν, 61 ειδικά τραίνα, 5 αεροπλάνα και 4 πλοία χρησιμοποιήθηκαν για να φέρουν τον κόσμο στην Ρώμη από όλη την Ιταλία. Η διαδήλωση ήταν μία θάλασσα από κόκκινες σημαίες της CGIL, το πιο αριστερό συνδικάτο από τα τρία που υπάρχουν στην Ιταλία. Πολλοί φορούσαν καπέλα ή κονκάρδες που έγραφαν "εγώ CGIL". Η CGIL είχε οργανώσει τη διαδήλωση και δέχτηκε τα περισσότερα πυρά από την κριτική της δεξιάς. Η διαδήλωση ήταν τόσο δημοφιλής που ακόμα και τα κόμματα της Δημοκρατικής Αριστεράς (DS) και της Ελιάς αναγκάστηκαν να συμμετέχουν. Όταν ήταν στην κυβέρνηση, η "κεντροαριστερά" εφάρμοσε τις πολιτικές της αγοράς. Αυτό οδήγησε σε μαζική απογοήτευση και στην εκλογή του Μπερλουσκόνι.

Ακόμα και μετά από αυτή τη μαζική επίδειξη δύναμης η κυβέρνηση του Μπερλουσκόνι αρνείται να υποχωρήσει. «*Η κυβέρνηση θα προχωρήσει με τη μεταρρύθμιση του Αρθρου 18.*», είπε ο υπουργός Οικονομικών μετά τη διαδήλωση του Σαββάτου. «*Η μάχη ανάμεσα σε αυτούς που θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα και σε αυτούς που θέλουν να μείνουν τα ίδια, έχει αρχίσει*», δήλωσε ο Φίνι. Η δυναμική της γενικής απεργίας ενάντια στα σχέδια του Μπερλουσκόνι στις 16 Απρίλη, ενισχύεται. Θα συμπεριλάβει και τις άλλες δύο συνδικαλιστικές οργανώσεις, την UIL και την CISL που δεν υποστήριξαν τη διαδήλωση του Σαββάτου. Η πίεση από τους εργαζόμενους της βάσης ανάγκασε την ηγεσία της CGIL να καλέσει τη διαδήλωση και τη Γενική Απεργία.

Μία Γενική Απεργία και διαδήλωση πάνω από ένα εκατομμύριο κόσμου, προκάλεσε την πτώση της προηγούμενης κυβέρνησης Μπερλουσκόνι το 1994. Η συμμαχία του Μπερλουσκόνι είναι τώρα πιο ενωμένη. Αλλά η διαδήλωση στις 23/3 και η επερχόμενη Γενική Απεργία δείχνει που βρίσκεται η δύναμη που μπορεί να νικήσει τον Ιταλικό «άξονα του κακού» του Μπερλουσκόνι, του Μπόσσι και του Φίνι. Στην πάλη των εργαζομένων.

Το αντικαπιταλιστικό κίνημα που μεγάλωσε μαζικά σε όλη την Ιταλία μετά την περσινή διαδήλωση στη Γένοβα ενάντια στους G8, μετά την διαδήλωση πήγε ένα ακόμα βήμα πιο μπροστά. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι από τα Κοινωνικά Φόρουμ που προήλθαν από τη Γένοβα συμμετείχαν με τους εργαζόμενους στις διαδηλώσεις. Οπου και αν κοίταζες έβλεπες ανθρώπους με Παλαιστινιακές μαντίλες και σημαίες, εργαζόμενους και νεολαίους, σε ένδειξη αλληλεγγύης της πάλης των Παλαιστινίων για δικαιοσύνη.

«Είμαι περήφανος που είμαι εδώ. Υπάρχουν πολλοί ειλικρινείς και ελεύθεροι άνθρωποι εδώ σήμερα. Δεν άφησαν τα ψέματα και την βαρβαρότητα της τρομοκρατίας να τους επηρεάσει. Το υπέροχο κομμάτι της χώρας είναι εδώ σήμερα. Το 1994, στο ίδιο μέρος, είχα πάρει μέρος με το γιο μου και τη σύζυγό μου. Αισθάνομαι ότι ένα κομμάτι του Κάρλο έχει επιστρέψει στους δρόμους σήμερα.» Αυτά ήταν τα λόγια του Τζιουλιάνο Τζουλιάνι του οποίου η αστυνομία σκότωσε το γιο στις διαδηλώσεις κατά των G8 στη Γένοβα τον περασμένο Ιούλη.

Προετοιμασίες για επίθεση στο Ιράκ

Ελεγχο σε τρία αεροδρόμια του βόρειου Ιράκ, στη μόνη περιοχή της χώρας που δεν ελέγχεται από τον Σαντάμ Χουσεϊν, πραγματοποίησε η CIA στα μέσα Μαρτίου. Είναι σημεία κλειδιά για τον ανεφοδιασμό των Αμερικανών με όπλα και στρατιώτες σε περίπτωση έναρξης του πολέμου. Ο Σαντάμ Χουσεϊν έχει ήδη δώσει οδηγίες στον πληθυσμό για αποθήκευση τροφίμων. Ο Ιρακινός στρατός έχει τεθεί σε επιφυλακή και έχει λάβει έκτακτο εξοπλισμό. Ολα δείχνουν ότι η απόφαση για επέμβαση στο Ιράκ έχει ήδη παρθεί. Ο Μπους παρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζει στη συγκρότηση μιας καινούριας πολεμικής συμμαχίας μοιάζει να είναι αποφασισμένος να συνεχίσει τα εγκλήματά του.

Η περιοδεία του αντιπροέδρου των ΗΠΑ Ντίκ Τσένι στη Μέση Ανατολή δεν φαίνεται να είχε μεγάλα αποτελέσματα. Ούτε ένας από τους πρίγκιπες και προέδρους που συνάντησε δε δήλωσε αμέριστη συμπαράσταση στην επίθεση στο Ιράκ. Ολα τα καθεστώτα, ακόμα και τα πιο αδύνατα ή και τα πιο πιστά στις ΗΠΑ κράτησαν τις επιφυλάξεις τους για τη δυνατότητα μιας τέτοιας επέμβασης.

Ανάλογα είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η "συμμαχία" μέσα στην Ευρώπη. Ο υπουργός εξωτερικών της Γερμανίας δήλωσε πως η χώρα του δε θα συμμετάσχει σε μια πιθανή επίθεση. Ο Μπλερ είναι ο μόνος Ευρωπαίος ηγέτης που έχει δηλώσει την συμμετοχή στην επέμβαση, παρόλα αυτά αντιμετωπίζει προβλήματα όχι μόνο από την κοινοβουλευτική του ομάδα αλλά από την ίδια του την κυβέρνηση.

Τα ψέματα του Μπους

Οι δικαιολογίες που χρησιμοποιεί ο Μπους και ο Τσένι για να πείσουν τους συμμάχους τους είναι γελοίες.

Το κύριο επιχείρημα είναι η κατοχή όπλων μαζικής καταστροφής από το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεϊν. Δυο πρώην επιθεωρητές του ΟΗΕ όμως διαβεβαιώνουν για το αντίθετο.

Ο Σκοτ Ρίτερ δήλωσε το 1999 πως «Το Ιράκ έχει στην πραγματικότητα αφοπλιστεί. Δεν κατέχει ουσιαστικά όπλα μαζικής καταστροφής». Ο Ρέιμοντ Ζιλίνσκας ενώ διεξάγονταν οι έρευνες του 1998 δήλωνε: «Το 95% των ελέγχων προχωράει ανεμπόδιστα».

Μέχρι σήμερα αναπαράγεται το ψέμα πως οι επιθεωρητές διώχτηκαν από τον Σαντάμ Χουσεϊν το 1998. Στην πραγματικότητα ο Μπιλ Κλίντον τους απέσυρε για να ξεκινήσει τους βομβαρδισμούς του. Η πίεση για τον έλεγχο των οπλοστασίων του Ιράκ δεν είναι μόνο δικαιολογία για να ξεκινήσει ο πόλεμος. Δεν είναι ψέματα αυτό που ισχυρίζεται ο Σαντάμ Χουσεϊν πως οι επιθεωρητές είναι και κατάσκοποι. Ο Σκότ Ρίτερ έχει παραδεχτεί ότι παρέδιδε τις πληροφορίες από τους ελέγχους στις μυστικές υπηρεσίες του Ισραήλ. Κάθε έλεγχος μέσα στη δεκαετία του 1990 μετατρεπόταν σε καταγραφή τοποθεσιών που έμπαιναν μετά από λίγους μήνες στο στόχαστρο των βομβαρδιστικών.

Ακόμη κι αν το Ιράκ αποδεχτεί τελικά την παρουσία των επιθεωρητών αυτό δε σημαίνει ότι θα αποφευχθεί ο πόλεμος. Ενας αμερικανός αξιωματούχος πριν από λίγες εβδομάδες το δήλωσε ξεκάθαρα. Μιλώντας για τις συζητήσεις μεταξύ του ΟΗΕ και των Ιρακινών είπε: "Δε θα δεχτούμε το 'ναι' σαν απάντηση".

Οι πραγματικοί κάτοχοι όπλων μαζικής καταστροφής είναι οι ίδιες οι ΗΠΑ και το Ισραήλ. Το Ισραήλ έχει στην κατοχή του πάνω από 200 πυρηνικές κεφαλές στραμμένες στις Αραβικές πόλεις όπου ζουν εκατομμύρια άνθρωποι. Οι ίδιες οι ΗΠΑ σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες που διέρρευσαν αλλάζουν την πυρηνική τους πολιτική και βάζουν στο στόχαστρό τους χώρες όπως το Ιράν, η Λιβύη και η Συρία. Η χρήση πυρηνικών όπλων από τις ΗΠΑ δε θα είναι πιθανή μόνο σε περίπτωση πυρηνικής απειλής από άλλη χώρα αλλά σε οποιαδήποτε περίπτωση "αναπάντεχης στρατιωτικής εξέλιξης". Οσον αφορά την ποσότητα χημικών όπλων μαζικής καταστροφής, πάλι οι ΗΠΑ έχουν την πρωτιά. Ισχυρίζονται ότι από το 1998 έχουν καταστρέψει μεγάλες ποσότητες αλλά δε θα επέτρεπαν ποτέ σε κανέναν επιθεωρητή να κάνει έλεγχο στα δικά τους οπλοστάσια.

Σενάρια

Η συνάντηση του Μπλερ με τον Μπους στο Τέξας, στις αρχές Απρίλη συνεχίζει να θεωρείται η στιγμή - κλειδί για την ανακοίνωση της έναρξης της επίθεσης. Οποιες κι αν είναι οι διαφωνίες και οι κριτικές από τους Ευρωπαϊους ηγέτες, ο Μπους είναι αποφασισμένος να ξεκινήσει ένα νέο μακελειό.

Είτε ακολουθήσουν το σενάριο της ολοκληρωτικής επίθεσης -το οποίο θα σημαίνει τεράστια κινητοποίηση αμερικανών στρατιωτών, ίσως και 250.000, είτε το "Αφγανικό μοντέλο" έχουμε μπροστά μας μια τεράστια σφαγή. Το "Αφγανικό μοντέλο" σημαίνει ανελέητο βομβαρδισμό και βοήθεια στην ιρακινή αντιπολίτευση -που δεν έχει να ζηλέψει τον Σαντάμ Χουσεϊν σε βιαιότητες και καταπίεση.

Αντιπολεμική εκδήλωση στο Λονδίνο

20.000 διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους, στο κέντρο του Λονδίνου το Σάββατο 2 Μάρτη σε μια αποφασιστική πορεία ενάντια στον πόλεμο του Μπους και του Μπλερ στο Αφγανιστάν και στους καινούργιους στόχους.

Το μέγεθος και το κλίμα της διαδήλωσης ενθουσίασε τον κόσμο. Η σημαντικότερη εικόνα της πορείας ήταν ο μεγάλος αριθμός νέων ανθρώπων. Ανάμεσά τους αντιπροσωπείες από πανεπιστήμια ολόκληρης της Βρετανίας. Υπήρχαν ακόμη πολλοί μικρότεροι μαθητές σχολείων και σπουδαστές σε σχολές.

Υπήρχε μεγάλος ενθουσιασμός σε ολόκληρη την πορεία και πολλοί από τους διαδηλωτές στάθηκαν υπομονετικά στο κρύο και άκουσαν τους ομιλητές της συγκέντρωσης.

Κάθε φορά που οι ομιλητές έβαζαν μια σκληρή αιχμή καταγγέλλοντας τον πόλεμο του Μπους και του Μπλερ, ο κόσμος ανταποκρινόταν με επευφημίες. "Αντιμετωπίζουμε τη "μητέρα όλων των φονταμενταλισμών" -τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό", είπε ο Τάρικ Αλι καταχειροκροτούμενος.

Ενας από τους τελικούς ομιλητές, ο Τόνι Μπεν κάλεσε κι αυτός τους διαδηλωτές να συνεχίσουν να χτίζουν το αντιπολεμικό κίνημα. «*Συμφωνώ με την ανάγκη για πίεση των συνδικάτων. Συμφωνώ με τον Τάρικ Αλί ότι πρέπει να κατέβουμε στους δρόμους. Θέλω να το πάω παρακάτω. Είμαι γέρος άνθρωπος. Κοιτάω πίσω τη ζωή μας και αναρωτιέμαι αν θα μπορούσαμε να έχουμε κάνει περισσότερα. Ποτέ δεν το έχω ξαναπεί αυτό. Η μη βίαιη αντίσταση στην κυβέρνηση θα δείξει ότι δεν μπορούν να ισχυρίζονται ότι το κάνουν εν ονόματί μας. Ισως αντιμετωπίζουμε έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, εξαπατημένοι από ηλίθιους ανθρώπους».*

ΣΕΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩ

Μισό εκατομμύριο ενάντια στ του κεφαλαίου και του πολέμ

Ανταπόκριση του Χέιζελ Κροφτ, δημοσιογράφου του Socialist Worker

Μισό εκατομμύριο άνθρωποι ξεχύθηκαν στους δρόμους της Βαρκελώνης σε μία μαζική και ενωτική διαδήλωση «Εναντίον της Ευρώπης του Κεφαλαίου και του Πολέμου». Ηταν η μεγαλύτερη αντικαπιταλιστική διαδήλωση μέχρι στιγμής. Ενα ατελείωτο ποτάμι από εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου — νεολαία, εργαζόμενοι και συνδικαλιστές — βρίσκονταν στριμωγμένοι στην πλατεία της Καταλωνίας και στους γύρω δρόμους. Ηταν σαν μια μαζική χαρούμενη γιορτή.

Αλλά επίσης πολιτικοποιημένη και θυμωμένη. Ολοι ήταν εξοργισμένοι με τη νεοφιλελεύθερη συμμαχία του Μπλερ, του Μπερλουσκόνι και του Αθνάρ. Υπήρχε μία θάλασσα από αυτοσχέδια πανό και πλακάτ που υποστήριζαν την πάλη των Παλαιστινίων, κατά της εκστρατείας του Μπους και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ενάντια στο χρέος του Τρίτου Κόσμου και μία σειρά άλλα θέματα. Υπήρχαν δεκάδες χιλιάδες μέλη συνδικάτων που διαδήλωναν πίσω από τα πανό των συνδικάτων τους. Το τεράστιο μέγεθος της διαδήλωσης ξάφνιασε τους πάντες ακόμα και αυτούς που ήταν επικεφαλής της διοργάνωσης.

Ενας στους έξι!

Είναι η δεύτερη μεγαλύτερη διαδήλωση που έχει γίνει ποτέ στη Βαρκελώνη. Η μεγάλη πλειοψηφία όσων διαδήλωναν ήταν απλοί άνθρωποι από τη Βαρκελώνη, που ήρθαν να ενώσουν τις φωνές τους ενάντια στον καπιταλισμό, το νεοφιλελευθερισμό και τον πόλεμο. Σχεδόν ένας στους έξι κατοίκους της Βαρκελώνης, που έχει πληθυσμό 3 εκατομμύρια, ήρθαν για να διαδηλώσουν. Κατά μήκος της πορείας της διαδήλωσης πολλοί έβγαιναν στα μπαλκόνια τους, χειροκροτώντας και ζητωκραυγάζοντας. Μία γυναίκα χτυπούσε μία κατσαρόλα στο ρυθμό των συνθημάτων, δείχνοντας την αλληλεγγύη της στην εξέγερση της Αργεντινής ενάντια στους τραπεζίτες και το ΔΝΤ. Μία ομάδα συνταξιούχων στέκονταν στο πεζοδρόμιο και με δάκρυα στα μάτια χαιρετούσαν τους διαδηλωτές φωνάζοντας «Resistancia! Resistancia!» (Αντίσταση).

Ο Χουάν Ρούις Γκαρσία, ένας 24χρονος οδηγός λεωφορείου κρατούσε ένα αυτοσχέδιο πανό που έγραφε «Οχι στον καπιταλισμό». Μας λεει: *«Πίσω από τα κάγκελα του κτιρίου της Συνόδου, οι πολιτικοί σαν τον Τόνι Μπλερ θέλουν να ιδιωτικοποιήσουν τα πάντα, θέλουν μεγαλύτερη ευελιξία και περισσότερες επιθέσεις στους εργάτες. Θέλουν να έχουν τον έλεγχο των πάντων για τα κέρδη των πλουσίων επιχειρηματιών και των μεγάλων πολυεθνικών. Ο κόσμος εδώ με μία φωνή λέμε όχι στην παγκοσμιοποίηση της εξουσίας και του χρήματος και είμαστε υπέρ των κοινωνικών δικαιωμάτων, των δικαιωμάτων των εργαζομένων, του ανθρώπου και του σεβασμού στις φυσικές πηγές πλούτου».*

Η Πατρίτσια Λόπεζ, εργαζόμενη στις συγκοινωνίες ήρθε στη διαδήλωση με τον σύζυγο και τα παιδιά της. «Είμαι περήφανη που είμαι εδώ, για να ενώσω και εγώ τη φωνή μου με αυτούς που θέλουν να κάνουν τους πολιτικούς της Ευρώπης να λογοδοτήσουν. Αυτός είναι ο κόσμος της Βαρκελώνης, ενωμένος με μία φωνή που λεει όχι στους κοιλαράδες καπιταλιστές».

Αστυνομική βία

Οι αρχές και η αστυνομία προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν τον κόσμο στους δρόμους, αλλά τους γύρισε ανάποδα. Η αστυνομία χτύπησε βίαια τους ειρηνικούς αντικαπιταλιστές διαδηλωτές και τις διαδηλώσεις των μαθητών που έγιναν μία μέρα πριν από την μαζική διαδήλωση. Διέδωσαν τρομακτικές ιστορίες ότι δήθεν θα εκτόξευαν αληθινά πυρομαχικά κατά των διαδηλωτών. Οι αρχές εμπόδισαν χιλιάδες κόσμο από τη Γαλλία, την Ιταλία και από οπουδήποτε αλλού να περάσουν τα σύνορα της Ισπανίας και να ενωθούν με τους διαδηλωτές. Αλλά οι προσπάθειες να τρομοκρατήσουν τον κόσμο απέτυχαν. Σύμφωνα με μία δημοσκόπηση της τηλεόρασης το 90% του πληθυσμού της Βαρκελώνης υποστήριζαν τη διαδήλωση κατά του κεφαλαίου και του πολέμου. Οι πιέσεις που ασκήθηκαν έκαναν τον κόσμο ακόμα πιο αποφασισμένο να δείξει την αλληλεγγύη του και να βγει έξω στο δρόμο. Κάθε φορά που ένα ελικόπτερο της αστυνομίας πετούσε πάνω από τους διαδηλωτές, ο κόσμος απαντούσε με κοροϊδευτικά σφυρίγματα. Χιλιάδες άνθρωποι φώναξαν «Assassinos» (Δολοφόνοι) σε ανάμνηση της δολοφονίας του Κάρλο Τζουλιάνι στη διαδήλωση της Γένοβα πέρσι.

Αλλά η αστυνομία ήταν αποφασισμένη να επιτεθεί στη διαδήλωση- παρά το γεγονός ότι ήταν απολύτως ειρηνική και πανηγυρική. Οπλισμένες ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας ξεχύθηκαν στο τέλος της διαδήλωσης, εκτοξεύοντας πλαστικές σφαίρες και δακρυγόνα σε ολόκληρα κομμάτια διαδηλωτών και κυνηγούσαν τον κόσμο στους δρόμους. Η αστυνομία χτυπούσε στο κεφάλι και προσπάθησε να δημιουργήσει το χάος και τη σύγχυση. Η αστυνομία κατάφερε να διαλύσει το πλήθος που είχε συγκεντρωθεί στο τέλος της διαδήλωσης κάτω από το μεγάλο άγαλμα του Χριστόφορου Κολόμβου.

Αλλά δεν μπόρεσε να διαλύσει το θαυμάσιο μήνυμα της αντίστασης και τη μεγάλη σημασία μίας τόσο μεγάλης διαδήλωσης κατά του καπιταλισμού. Οπως έγραφε μια τοπική εφημερίδα την επόμενη μέρα κάτω από τη φωτογραφία μιας λαοθάλασσας: «Νίκη στους δρόμους».

Πανηγύρι

Πάνω από 100.000 μέλη συνδικάτων διαδήλωσαν στη Βαρκελώνη κατά της Συνόδου Κορυφής της ΕΕ, δύο μέρες πριν την αντικαπιταλιστική διαδήλωση του Σαββάτου. Το μέγεθος της διαδήλωσης που είχε οργανωθεί από την Πανευρωπαϊκή Ενωση Συνδικάτων, ξεπέρασε πολύ τους 50.000 διαδηλωτές που υπολόγιζαν. Περίπου 20.000 μέλη συνδικάτων ήρθαν από τη Γαλλία και την Ιταλία μαζί με μικρότερες αντιπροσωπείες από άλλες χώρες. Είχαν τα ίδια αιτήματα όπως και η αντικαπιταλιστική διαδήλωση του Σαββάτου και πολλοί μίλησαν με τον ίδιο θυμό κατά του καπιταλισμού.

«Οι κυβερνήσεις πρέπει να επενδύσουν στη δουλειά και στις θέσεις εργασίας και να μην σπαταλούν λεφτά για τον πόλεμο», είπε ο Φερνάντο Λόπεζ. *«Οι ισχυροί του κεφαλαίου και της οικονομίας συγκεντρώνονται εδώ στη Βαρκελώνη για να μεγαλώσουν τα κέρδη τους»* μας είπε η Μαρία Ρόζα Βινόλας, νοσοκόμα. *«Εχουμε καθήκον να ενώσουμε όλους τους εργαζόμενους της Ευρώπης στην πάλη. Αυτοί θέλουν να παγκοσμιοποιήσουν το κεφάλαιο και το χρήμα, εμείς θέλουμε να παγκοσμιοποιήσουμε την αντίθεσή μας σε αυτούς». «Είμαι πολύ θυμωμένος με τον πόλεμο και την κατοχή της κυβέρνησης του Ισραήλ που σκοτώνει τους Παλαιστίνιους. Οι κυβερνήσεις της ΕΕ πρέπει να κάνουν περισσότερα για να σταματήσουν αυτό το είδος της τρομοκρατίας»*, είπε ο Πέτρο Αμπάντ από την πόλη Τέρβελ.

Ενα από τα πιο ζωντανά μπλοκ της διαδήλωσης ήταν μία ομάδα φοιτητών με ένα πανό που έγραφε «Εργάτες - Φοιτητές ενωμένοι». Ηταν μαζί με την αδερφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ισπανία, *En Lucha*. Μία ομάδα από νέους εργαζόμενους από το συνδικάτο UGT στην Αραγονία μπήκε στο μπλοκ. Και τα αντικαπιταλιστικά τραγούδια και συνθήματά τους, άρχισαν να απλώνονται σε όλη τη διαδήλωση.

Για τρεις μέρες η Βαρκελώνη ήταν μία γιορτή διαδηλώσεων κατά του καπιταλισμού. Την Παρασκευή, όπου κι αν περπατούσες έπεφτες πάνω σε διαδηλώσεις, πολιτικοποιημένο θέατρο δρόμου, τοιχογραφίες και άλλες δραστηριότητες κατά του καπιταλισμού. Φοιτητές έκαναν κατάληψη σε ένα πανεπιστήμιο το οποίο έγινε σημείο συνάντησης και κέντρο συζητήσεων και αντιπαραθέσεων.

Είχα πάει σε ένα «κυνήγι των Λόμπι», κατά των πολυεθνικών που αγοράζουν τις κυβερνήσεις. Δύο χιλιάδες νέοι συμμετείχαν φορώντας στολές σε θεατρικές παραστάσεις έξω από τις τράπεζες και τη μεγάλη εταιρεία νερού και ηλεκτρικού. Είχαν γράψει συνθήματα αποδοκιμάζοντας τις ιδιωτικοποιήσεις και την εκμετάλλευση των εργαζομένων στο όνομα του κέρδους.

Η αστυνομία επιτέθηκε σε αυτή την ειρηνική διαδήλωση σπρώχνοντας τους διαδηλωτές και χτυπώντας δύο άτομα στο κεφάλι. Τελικά μας άφησε να διαδηλώσουμε, αλλά μόνο κάτω από την επίβλεψη τουλάχιστον 20 πούλμαν της αστυνομίας με οπλισμένους άντρες. Σε άλλα σημεία της πόλης η αστυνομία στην προσπάθειά της να σταματήσει κάθε είδους διαδήλωση, επιτέθηκε βίαια και χτύπησε περαστικούς, τουρίστες και δημοσιογράφους. Ηταν τέτοια η έκταση της βίας που μία από τις κύριες εφημερίδες της Βαρκελώνης, η «*Ελ Περιόντικο*», αναγκάστηκε να την καταγγείλει ότι «ήθελε να αποτρέψει όσους διαδηλωτές δεν είχαν ακόμα κατέβει στους δρόμους για να συμμετέχουν. Αλλά απέτυχε οικτρά.»

Υπήρχε μεγάλη δίψα για ιδέες για τις εναλλακτικές λύσεις απέναντι στο σύστημα. Το πρωί πριν από τη διαδήλωση του Σαββάτου χιλιάδες άνθρωποι πήραν μέρος σε συζητήσεις για το χτίσιμο της εναλλακτικής λύσης στον καπιταλισμό. Στη συζήτηση με θέμα «Από τον Πόλεμο του Κόλπου στις 11 Σεπτέμβρη», ο Κρις Νάινχαμ από το Globalise Resistance στη Βρετανία καταχειροκροτήθηκε μετά την ομιλία του που συνέδεσε την παγκοσμιοποίηση με τον πόλεμο.

Σχεδόν 2.000 άνθρωποι στριμώχτηκαν για να συμμετέχουν στην τελική συγκέντρωση που περιελάμβανε μία σειρά ομιλητών κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Πάνω από χίλιοι άκουσαν τη συζήτηση που αναμεταδίδονταν από τα μεγάφωνα έξω από την αίθουσα.

Μετά την 11η Σεπτέμβρη ήταν αρκετοί οι σχολιαστές στα ΜΜΕ που βιάστηκαν να κηρύξουν το τέλος του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Και όμως από τότε είχαμε τους 150.000 διαδηλωτές στις Βρυξέλλες ενάντια στη Συνοδό της ΕΕ τον περασμένο Δεκέμβρη. Τους 25.000 διαδηλωτές τον περασμένο Γενάρη μέσα στην ίδια τη Νέα Υόρκη - τον τόπο των επιθέσεων ενάντια στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου — ενάντια στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ και τώρα την φανταστική διαδήλωση της Βαρκελώνης με τις 500.000 κόσμο.

Στη Βαρκελώνη, οι εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές και η ενωμένη δράση των συνδικάτων με τους αντικαπιταλιστές βρέθηκε, αντιμέτωπη με τους 15 ισχυρούς της ΕΕ που συνεδρίασαν φρουρούμενοι από 8.500 αστυνομικούς. Η καταστολή δεν μπόρεσε να εμποδίσει το κίνημα να βγει στους δρόμους. Όπως και το 1968 έτσι και σήμερα φουντώνει ένα κίνημα που συγκρούεται με το σύστημα του κέρδους και του πολέμου.

Η Βαρκελώνη αποτελεί ένα μεγάλο βήμα μπροστά για το αντικαπιταλιστικό κίνημα αποδεικνύοντας πως οι αντικαπιταλιστές ξαναγύρισαν δριμύτεροι. Ηταν η μεγαλύτερη από όλες τις προηγούμενες κινητοποιήσεις, συμπεριλαμβανομένης και της διαδήλωσης των 300.000 στη Γένοβα.

Το κίνημα που φούντωσε από τις διαδηλώσεις του Σιάτλ πριν από δυόμισι χρόνια και της Γένοβας πέρσι, λειτουργεί σαν πολλαπλασιαστής της δύναμης των εργατικών αγώνων και σαν έμπνευση. Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα από την έκρηξη του αντικαπιταλιστικού κινήματος, οι 500.000 στη Βαρκελώνη στην Ισπανία στις 15-16 Μάρτη, τα τρία εκατομμύρια Ιταλών διαδηλωτών στη Ρώμη στις 23 Μάρτη ενάντια στην πολιτική του Μπερλουσκόνι και άλλοι τόσοι όπως αναμένεται στη Γενική Απεργία που προκηρύχτηκε για τις 16 Απρίλη πάλι στην Ιταλία.

Μία μεγάλη συζήτηση ανοίγει τώρα σε σχέση με το επόμενο βήμα. Τι είδους διαδηλώσεις χρειαζόμαστε; Αν μπορούμε να μεταρρυθμίσουμε τους θεσμούς όπως η ΕΕ και η Παγκόσμια Τράπεζα ή τι είδους εναλλακτική λύση χρειαζόμαστε;

Κοινωνικό

Ακτιβιστές από όλη την Ευρώπη συναντήθηκαν στις 10-11 Μάρτη στις Βρυξέλες για να οργανώσουν ένα Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ (ΕΚΦ), στο πρότυπο του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ (ΠΚΦ) που έγινε στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας στις αρχές Φλεβάρη. Εκεί είχε συμφωνηθεί να γίνουν, προς το τέλος του έτους, τοπικά Κοινωνικά Φόρουμ και το φθινόπωρο να πραγματοποιηθεί το ΕΚΦ στην Ιταλία.

Στη συνάντηση στις Βρυξέλες συμμετείχαν εκπρόσωποι από διάφορες οργανώσεις όπως το Ιταλικό Κοινωνικό Φόρουμ, την οργάνωση ΑΤΤΑC που έχει

Το χτίσιμ Φόρο

Αμέσως μετά τη Γένοβα πέρσι, αξιωματούχοι της ΠΕΟ και του ΑΚΕΛ διατύπωσαν την πρόταση - κατι που δημοσιεύτηκε και σε διάφορα έντυπα - για τη δημιουργία ενός Κοινωνικού Φόρουμ στην Κύπρο. Συγκεκριμένα η πρόταση (Ν. Συλικιώτης, Κ.Ε. ΑΚΕΛ) αναφερόταν στην μετεξέλιξη της Ομάδας Πρωτοβουλίας που συγκροτήθηκε τότε για την κινητοποίηση της Γένοβας σε Κοινωνικό Φόρουμ στο οποίο θέση θα έχει η κάθε οργάνωση, κίνηση και ο κάθε ένας που θέλει να παλέψει ενάντια στην παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού και ενάντια στη Νέα Τάξη.

Τα διάφορα Κοινωνικά Φόρουμ που έχουν συσταθεί στις άλλες χώρες έχουν να κάνουν πολύ συγκεκριμένα με κινητοποιήσεις και την οργάνωση δράσης γύρω από μια σειρά ζητήματα: ενάντια στο ρατσισμό, ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, ενάντια στις περικοπές των κοινωνικών δαπανών.

Συνεπώς, το χτίσιμο ενός Κοινωνικού Φόρουμ δεν είναι απλά ζήτημα μιας απόφασης που παίρνουν κάποιες οργα-

ΩΝΗ

την Ευρώπη
μου

Φόρουμ της Ευρώπης

τμήματα σε μια σειρά ευρωπαϊκές χώρες, την πρωτοβουλία «Παγκοσμιοποιήστε την Αντίσταση» και την πρωτοβουλία «Γένοβα 2001» από την Ελλάδα.

Ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις που αντιπροσωπεύτηκαν ήταν το γαλλικό, πορτογαλικό και το αυστριακό Κομμουνιστικό Κόμμα, το Κόμμα Δημοκρατικού Σοσιαλισμού από την Γερμανία, ο Συνασπισμός από την Ελλάδα και η αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στη Βρετανία Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (SWP).

Η γενική προσέγγιση που προτάθηκε από τους Ιταλούς οργανωτές και έγινε δεκτή από την συνάντηση είναι η αντίθεση του αντικαπιταλιστικού κινήματος τόσο απέναντι στον νεοφιλελευθερισμό όσο και απέναντι στον πόλεμο.

Συζητήθηκε η σημασία που θα έχει η συμμετοχή δυνάμεων, συνδικάτα, κινήσεις ειρήνης και ακτιβιστές από την Ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια.

Επίσης συμφωνήθηκε από όλους ότι το ΕΚΦ θα πρέπει να λειτουργήσει σαν εφαλτήριο για περισσότερες κινητοποιήσεις και τονίστηκε η σημασία που θα έχει το Φόρουμ για την προετοιμασία των διαδηλώσεων ενάντια στην σύνοδο των G8 στο Παρίσι τον Ιούλη του 2003.

Η συζήτηση θα συνεχιστεί στην επόμενη οργανωτική συνάντηση, που θα γίνει στα μέσα του Μάη στη Βιέννη.

μο ενός Κοινωνικού
ουμ στην Κύπρο

νώσεις και που θα είναι ένα είδος φορέα- σφραγίδα που θα στέλλει αντιπροσώπους στις διάφορες διεθνείς συναντήσεις. Πρόκειται για ένα φορέα οργανώσεων και ακτιβιστών που έχουν σαν σκοπό να οργανώσουν την αντίσταση ενάντια στο σύστημα του κέρδους και του πολέμου.

Δυστυχώς η Ομάδα Πρωτοβουλίας για τη Γένοβα καμιά πρωτοβουλία δεν πήρε. Παρόλες τις εισηγήσεις και τις προσπάθειες μας για να γίνουν διάφορα το μόνο που είχε να επιδείξει ήταν την οργάνωση μιας εκδήλωσης στη Χρυσαλινιώτισσα μετά την Γένοβα.

Είναι πολλά τα ζητήματα που ήτανε και είναι ανοιχτά.Ρατσισμός, ιδιωτικοποιήσεις, μείωση των κλιμάκων εισδοχής στο δημόσιο. Ακόμα, το χτίσιμο αντιπολεμικών κινητοποιήσεων τόσο για τον πόλεμο στο Αφγανιστάν όσο και ενάντια στις σφαγές των Παλαιστινίων από τον Σαρόν. Το κάλεσμα της Εργατικής Δημοκρατίας για μια συμβολική εκδήλωση διαμαρτυρίας ενάντια στις σφαγές με αφορμή τον αγώνα ΧΑΠΟΕΛ-ΜΙΛΑΝ, απλά αγνοήθηκε.

Είναι απαραίτητο να βγάλουμε τα συμπεράσματα από τη νέα ορμητική εμφάνιση του κινήματος στους δρόμους της Βαρκελώνης και της Ρώμης. Και δεν υπάρχει αμφιβολία πως το αντικαπιταλιστικό κίνημα χρειάζεται να βρει την έκφρασή του και στην Κύπρο.

Ο Κληρίδης γύρισε από την εαρινή σύνοδο Κορυφής της ΕΕ με τη δέσμευσή στους «15» να προχωρήσει στις ιδιωτικοποιήσεις στην ΑΤΗΚ, ΑΗΚ, στα αεροδρόμια και στα ταχυδρομεία. Κι αν δεν προλάβει η κυβέρνησή του η οποιαδήποτε κυβέρνηση που θα τον διαδεχθεί.

Η βασική επιλογή της Αριστεράς σήμερα είναι να οργανώσει αυτή την αντίσταση απέναντι στις επιθέσεις που έχει στην ατζέντα της η κυβέρνηση Κληρίδη. Μόνο κάτω από αυτή την προϋπόθεση μπορούμε να συζητούμε σοβαρά για το χτίσιμο ενός Κοινωνικού Φόρουμ και στην Κύπρο.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Τι λένε οι Σοσιαλιστές

Η αστυνομική βία όπλο στα χέρια της άρχουσας τάξης

Τον τελευταίο καιρό έχουν γίνει πολλές καταγγελίες πολιτών για ξυλοδαρμούς από την αστυνομία. Είχαμε την περίπτωση των μελών της ΜΜΑΔ που ξυλοκόπησαν άγρια νεαρούς οπαδούς της Ομόνοιας. Από τον ξυλοδαρμό, όπως κατάγγειλαν οι νεαροί που κτυπήθηκαν, δεν γλίτωσαν ούτε και 12χρονα κορίτσια!

Ο βουλευτής του ΑΚΕΛ Γιαννάκης Θωμά κατάγγειλε ξυλοδαρμούς από την αστυνομία στην περιοχή Επισκοπής. Ο ένας αφορούσε τον ξυλοδαρμό μιας γυναίκας και της οικογένειας της, μεταξύ των οποίων ήταν και η έγκυος νύφη της, μέσα στο ίδιο τους το σπίτι επειδή δεν άφησε τους αστυνομικούς να συλλάβουν τον γιο της χωρίς ένταλμα σύλληψης. Ο άλλος ξυλοδαρμός έγινε σε συνταξιούχο που τον σταμάτησαν αστυνομικοί στο δρόμο Λεμεσού - Πάφου και τον έσπασαν στο ξύλο επειδή αρνήθηκε να κάνει άλκοτεστ.

Στη Λάρνακα είχαμε την περίπτωση αγγλοκύπριου ο οποίος κακοποιήθηκε απο αστυνομικούς. Γι αυτή τη περίπτωση ο Εισαγγελέας αναγκάστηκε να διορίσει ποινικό ανακριτή μετά που βγήκε στα κανάλια.

Μετά την δημοσιότητα που πήραν αυτές οι καταγγελίες πολλοί άλλοι έπαιρναν τηλέφωνα στα κανάλια για να καταγγείλουν κι αλλές περιπτώσεις ξυλοδαρμού από την αστυνομία. Στη καταγγελία του ο βουλευτής Γιαννάκης Θωμά ανέφερε ότι «έφτασε πλέον ο καιρός να τεθεί το θέμα σε πολιτικό επίπεδο για να τεθεί φραγμός στην κατάχρηση εξουσίας που παρατηρείται». Όμως τα φαινόμενα αυτά δεν οφείλονται απλά σε κάποια όργανα της τάξης που παρεκτρέπονται και κάνουν κατάχρηση της εξουσίας τους.

Κατασταλτικοί μηχανισμοί

Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους, αστυνομία, δικαστήρια, φυλακές δεν είναι ουδέτεροι μηχανισμοί. Ο πραγματικός τους ρόλος δεν είναι η προστασία των αδικημένων πολιτών, αλλά να υπερασπίζονται και να προστατεύουν τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.

Σε κάθε ταξική κοινωνία οι κατασταλτικοί μηχανισμοί και θεσμοί ήταν πάντα στην υπηρεσία της τάξης που βρισκόταν στην εξουσία. Στον καπιταλισμό οι κατασταλτικοί μηχανισμοί υπερασπίζονται τα συμφέροντα των καπιταλιστών. Η άρχουσα τάξη χρειάζεται αυτούς τους μηχανισμούς για να την προστατέψουν από τις αντιδράσεις του κόσμου απέναντι στο άδικο σύστημα.

Ζούμε σε μια κοινωνία που μια μικρή μειοψηφία έχει τον έλεγχο των μέσων παραγωγής και της κοινωνίας και ζεί στη χλιδή την ίδια στιγμή που αυτοί που παράγουν όλο αυτό τον πλούτο με το κόπο τους ζούν στη φτώχεια, την ανασφάλια και την εξαθλίωση. Οποιος τολμήσει να αμφισβητήσει αυτη τη πραγματικότητα είτε πρόκειται για ένα κλεφτρόνι είτε πρόκειται για μια απεργία ή μεγάλη διαδήλωση θα αντιμετωπίσει τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της άρχουσας τάξης.

Μια ματιά στα καθημερινά δελτία ειδήσεων είναι αρκετή για να δείξει αυτή την πραγματικότητα. Καθημερινά τραβιούνται στα δικαστήρια και τις φυλακές φτωχοί άνθρωποι γιατί δεν είχαν να ξοφλήσουν ένα χρέος ή γιατί έκαναν ενα μικροπαράπτωμα. Οι φυλακές είναι γεμάτες απο μικροπαραβάτες και ξένους εργάτες που έφτασαν εδώ ελπίζοντας για μια δουλειά και μια θέση στον ήλιο

Ο αγγλοκύπριος Αντώνης που τραβήχτηκε απο την αστυνομία στο τμήμα, δήθεν για ανάκριση επειδή έμοιαζε ύποπτος για κλοπή, και έφαγε το ξύλο της ζωής του είναι ένας απλός εργαζόμενος, όπως και οι υπόλοιποι που κατάγγειλαν ξυλοδαρμό τους απο την αστυνομία. Οι μεγαλοαπατεώνες όμως του χρηματιστήριου που έφαγαν εκατομμύρια λίρες απολαμβάνουν ανενόχητοι τον πλούτο και τη χλυδή που απόκτησαν. Οι επιχειρηματίες που έκλεβαν ρεύμα χιλιάδων λιρών όχι μόνο δεν έφαγαν κανένα χαστούκι απο αστυνομικό αλλά μάλλον θα την γλυτώσουν. Ο τέως Μητροπολίτης Λεμεσού που κατηγορήθηκε για κατάχρηση εκατομμυρίων όχι μόνο δεν πέρασε απο τα ανακριτήρια της αστυνομίας αλλά κυκλοφορεί ελεύθερος και απολαμβάνει τα προνόμια της θέσης του. Ο Μιχαηλίδης που έκτισε το ξενοδοχείο του στον Ακάμα κάνοντας υπερβάσεις και παραβιάζοντας το νόμο όχι μόνο δεν τιμωρήθηκε αλλά ούτε και υποχρεώθηκε να αποκαταστήσει τις παραβιάσεις που έκανε. Ο κατάλογος είναι ατέλειωτος, απο μεγαλοκαρχαρίες που μας δηλητηριάζουν με χαλασμένα τρόφιμα, που μολύνουν το περιβάλλον και προκαλούν καρκίνο σε μικρά παιδιά, που τρώνε εκατομμύρια απο έργα του δημοσίου και πολλά άλλα και όμως μένουν ουσιαστικά ατιμώρητοι. Ενας πιτσιρικάς όμως αν κλεψει ενα πακέτο τσιγάρα απο το περίπτερο θα μπεί στις εφημερίδες και έχει και την ανάλογη περιποίηση στα αστυνομικά κρατητήρια για να ομολογήσει και άλλες κλοπές.

Κρίση

Σε ομαλές περιόδους για τον καπιταλισμό η επιβολή της πειθαρχίας και της υποταγής γίνεται με ιδεολογικά μέσα. Χρησιμοποιούν τις ιδέες τους για να πείθουν για την αξία του «νόμου» και της «τάξης». Σε περιόδους όμως κρίσης, όπως αυτή ακριβώς που βρίσκεται σήμερα η παγκόσμια οικονομία και οι επιλογές της άρχουσας τάξης αμφισβητούνται απο τα κάτω οι κατασταλτικοί μηχανισμοί έχουν να παίξουν σημαντικό ρόλο.

Σε τέτοιες εποχές δεν επιτρέπεται καμιά «παρεκτροπή» είτε αυτή είναι η αντίσταση σε ένα αστυνομικό που σου ζητά παράλογο, είτε είναι μια διαδήλωση του μισού εκατομμυρίου ανθρώπων όπως ήταν η διαδήλωση εναντια στους «15» της Ε.Ε. στη Βαρκελώνη. Η αγριότητα των αστυνομικών όπως καταγράφηκε μέσα απο τις τηλεοπτικές σκηνές ήταν πρωτοφανής. Σε τέτοιες περιπτώσεις δεν διστάζουν ακόμη και να πυροβολήσουν όπως έκαναν στο Γκέτεμποργκ ή και να δολοφονήσουν όπως έκαναν με τον Κάρλο Τζουλιάνι στην Γενοβα πέρυσι το καλοκαίρι.

Η αστυνομική βία είτε αφορά την επίθεση σε χιλιάδες διαδηλωτές και το ξυλοδαρμό τους, είτε αφορά ξυλοδαρμούς φιλάθλων στα γήπεδα, είτε την επίθεση στους αγρότες που ξεσηκώνονται είτε αφορά την κακοποίηση καποιου αθώου μέσα στο σπίτι του δεν έχει να κάνει με κάποιους καομπόϋδες αστυνομικούς που παρεκτρέπονται αλλά με τον ρόλο που έχει να παίξει η αστυνομία και οι άλλοι κατασταλτικοί μηχανισμοί στον καπιταλισμό. Αν κάποιοι αστυνομικοί δείχνουν «υπερβάλλοντα ζήλο» και το τραβούν λίγο παραπάνω, αυτό δεν απαλλάσει την κυβέρνηση και την αρχουσα τάξη απο την κύρια ευθύνη που έχουν γι αυτά τα περιστατικά.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Όταν γύρω χορεύουνε τα δις, είναι τραγικό να είσαι εθελοντής!

Κομπίνες, μίζες, σκάνδαλα, τσιμέντο, αναβολικά: να τα ιδεώδη τα ολυμπιακά!

«Πρότυπο εθελοντισμού» χαρακτήρισε την Κύπρο η Πρόεδρος της Οργανωτικής Επιτροπής του «Αθήνα 2004» Γιάννα Αγγελοπούλου, κατά την πρόσφατη επίσκεψη της στο νησί στις αρχές του Μάρτη. Είχε έρθει επικεφαλής μιας ομάδας παραγόντων για να προωθήσει, μεταξύ άλλων, την συμμετοχή κυπρίων Εθελοντών στους Ολυμπιακούς του 2004.

Δίπλα στον Κίκη Λαζαρίδη, που πρόσφατα ανακηρύχθηκε σε «Αθάνατο», η Αγγελοπούλου δήλωνε ότι η συμβολή της Κύπρου «..*δεν θα είναι μόνο οικονομική και σε επίπεδο συνεργασίας σε τομείς τουρισμού, υποδομών και επενδύσεων αλλά μαζί μπορούμε να δείξουμε και ένα πολιτισμό που είναι μοναδικός για το τι μπορούμε να κάνουμε οι έλληνες* ».

Από την περίοδο που η Ελλάδα διεκδικούσε τους «Χρυσούς Ολυμπιακούς» του 1996, και ιδιαίτερα μετά τους Ολυμπιακούς της Ατλάντας και πιο πρόσφατα του Σιδνευ, έχει αναπτυχθεί έντονα μια συζήτηση γύρω από τη διαφορετικότητα των Ελληνικών Ολυμπιακών αγώνων. «Θα επαναφέρουμε το πραγματικό Ολυμπιακό Πνεύμα στους Αγώνες. Θα τους αποεμπορικοποιήσουμε!» δήλωση που ακούγεται από το στόμα κάθε αρμόδιου για τη διοργάνωση.

Χρειάζεται όμως μεγάλη υποκρισία για να μπορούν να ισχυρίζονται κάτι τέτοιο, και πολύ πιο μεγάλη αφέλεια για να τους πιστέψει κανείς. Οι Ολυμπιακοί αγώνες είναι πλέον ένας θεσμός που σαν κινητήρια δύναμη έχει τα κέρδη των πολυεθνικών. Γύρω τους στήνεται ένας χορός δισεκατομμυρίων δολαρίων. Βιομήχανοι, πολυεθνικές, τραπεζίτες, βαρόνοι των ΜΜΕ μπλέκονται σε μια κούρσα ανταγωνισμού, πολύ πιο σκληρή από αυτές που γίνονται στους ίδιους τους αγώνες, με χτυπήματα κάτω και πάνω από τη μέση για το ποιος τελικά θα βγει με τα περισσότερα κέρδη.

Η ίδια η σύνθεση της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής — οι 'Αθάνατοι', είναι αποκαλυπτική : Πρίγκιπες, μεγιστάνες του χρήματος και των ΜΜΕ όπως ο Α. Γκιλάντι (του NBC), ο Κουένχε-Λι (της Σαμσούνγκ), του πετρελαίου όπως ο πρίγκιπας Φεϊζάλ (Σ. Αραβία) και ο Αλ-Φαχντ (Κουβέιτ), δικηγόροι πολυεθνικών και συνεργάτες στυγνών δικτατόρων. Όλοι τους βαρύνονται με τεράστια σκάνδαλα εξαγοράς και δωροδοκιών γύρω από την ανάθεση των ΟΑ σε διάφορες πόλεις, ακόμα και την ανέγερση του Ολυμπιακού Μουσείου της Λοζάννης. Είναι ανάμεσα σ' αυτούς που συμπεριλήφθηκε πρόσφατα και ο διευθυντής της Λαϊκής Τράπεζας ο Κίκης Λαζαρίδης, και τα ΜΜΕ το παρουσίασαν σαν τιμή για την Κύπρο! Φυσικά δεν υστερεί σε τίποτε από τους υπόλοιπους «αθάνατους» αφού σύμφωνα με τον Πουργουρίδη, πρόεδρο της επιτροπής ελέγχου της Βουλής, «*αυτός ο άνθρωπος θα έπρεπε να ήταν στη φυλακή για το ρόλο του στο σκάνδαλο του Χρηματιστηρίου*». Παράλληλα κατηγορείτε και για παράνομη εξαγωγή χρημάτων στο εξωτερικό ενώ στην Τράπεζα του γίνονται έρευνες για λογαριασμούς «συμφερόντων του πρώην προέδρου της Γιουγκοσλαβίας».

Το γεγονός ότι οι ΟΑ του 2004 γίνονται στην Ελλάδα φαντάζει σαν μια χρυσή ευκαιρία όχι μόνο για τους έλληνες διοργανωτές αλλά και για ολόκληρη τη ΔΟΕ για να αναβαπτιστεί «στο αυθεντικό Ολυμπιακό Πνεύμα» και να παρουσιαστεί με ένα ξεπλυμένο πρόσωπο μετά τα όσα έχουν αποκαλυφτεί γύρω από το ρόλο της στους πρόσφατους ΟΑ της Ατλάντα, του Σίδνευ, και του Σωλτ Λέικ Σίτυ.

Όμως ούτε η Αθήνα αποτελεί εξαίρεση. Τόσο για την ανάληψη της διοργάνωσης το 1997 όσο και για την διεξαγωγή των ίδιων των αγώνων , έχει στηθεί τρελός χορός εκατομμυρίων. Ο Θεόδωρος Αγγελόπουλος (σύζυγος της Γιάννας) —ένας στυγνός και προκλητικός καπιταλιστής, ιδιοκτήτης χαλυβουργιών στην Αθήνα, την Ελβετία, την Ουαλία, το Σικάγο και ναυτιλιακών εταιρειών αλλά και του δεύτερου ακριβότερου οικήματος (με 150 δωμάτια!) στο Λονδίνο μετά τα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ, - έχει οργώσει τις πέντε ηπείρους για να συναντήσει και να δεξιωθεί ανθρώπους κλειδιά για τους ΟΑ. «Χτύπησε» τους ΟΑ του 2004 όχι από «αγάπη για την πατρίδα» και τα «ολυμπιακά ιδεώδη», αλλά γιατί είδε την ευκαιρία για μεγαλύτερα κέρδη. Δίπλα του θα είναι οι κατασκευαστικές εταιρείες, οι εταιρείες πληροφορικής και τηλεπικοινωνιών, οι κολοσσοί των ΜΜΕ, οι στεγαστικές και τουριστικές επιχειρήσεις, κλπ.

Η ζωή των απλών ανθρώπων της Αθήνας δεν πρόκειται να γίνει καλύτερη ούτε πριν, ούτε κατά, ούτε μετά τους αγώνες. Το προκαταρκτικό κόστος υπολογίζεται στο 1,6 δις δολάρια αλλά είναι πέραν από βέβαιο ότι θα το ξεπεράσει κατά πολύ. Και όλα αυτά σε βάρος των πραγματικών αναγκών του κόσμου. Ακόμη και κάποια έργα που είχαν προγραμματιστεί να γίνουν και θεωρούνταν κοινής ωφελείας όπως βελτίωση περιφερειακού οδικού δικτύου, δενδροφυτεύσεις κλπ, ακυρώνονται λόγω «έλλειψης χρόνου και χρημάτων».

Μέσα σ' αυτό το πανηγύρι των εκατομμυρίων και των σκανδάλων έχουν το θράσος να ζητούν από τον κόσμο να πάει να δουλέψει ως εθελοντής — χωρίς δηλαδή αμοιβή — για το εθνικό συμφέρον, για την Ελλάδα ρε γαμώτο! Είναι υποκρισία! Μόνο τα στελέχη του «Αθήνα 2004» — αυτοί που ζητούν τους εθελοντές, παίρνουν μηνιαίο μισθό που σε αρκετές περιπτώσεις ξεπερνά τα 2 εκατομμύρια δραχμές. Επομένως, ποιόν δουλεύουν; Γιατί δεν πάνε αυτοί εθελοντές;

Κάθε εθελοντής σημαίνει και ένα στήριγμα στις επιλογές των καπιταλιστών, σημαίνει πλάτες για πιο μεγάλες κομπίνες και σκάνδαλα σε βάρος των απλών ανθρώπων. Να μην τους κάνουμε τη χάρη!

Αντώνης Σαρρής

ΜΜΕ και τηλεσκουπίδια

Τα κέρδη πάνω απο την ανθρώπινη αξιοπρέπεια

Το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης της Ελλάδας αποφάσισε ότι τα κανάλια ΜΕΓΚΑ και ΑΝΤ1 μπορούν να συνεχίσουν την προβολή των τηλεπαιχνιδιών Bar και Big Brother αντίστοιχα μετά την προσωρινή αναστολή που διάταξε ο πρόεδρος του συμβουλίου. Το αντίστοιχο όργανο στην Κύπρο, ή Αρχή Ραδιοτηλεόρασης, ανακοίνωσε ότι παρακολουθεί τα προγράμματα με βάση την νομοθεσία της Κυπριακής Δημοκρατίας για πιθανή παραβίαση της από τα κανάλια.

Διαδήλωση διαμαρτυρίας των κατοίκων του Γαλατσίου έξω απο το χώρο που γίνονται τα γυρίσματα του bar

Η λογοκρισία δεν μπορεί να είναι απάντηση στα τηλεσκουπίδια ούτε βέβαια και η υποκριτική καταδίκη τους από την εκκλησία επειδή «καταστρέφουν τα χρηστά ήθη της νεολαίας και οδηγούν την κοινωνία στην διαφθορά».

Όμως απάντηση δεν είναι ούτε και ένα άλλο κανάλι που θα ελέγχεται από την αριστερά γιατί αργά ή γρήγορα θα πρέπει να παίξει το παιχνίδι με τους όρους της ηθικής που επιβάλλει η αγορά.

Ωστόσο, οι αντιδράσεις ενάντια στις εκπομπές αυτές από οργανώσεις και άτομα φανερώνουν το ψέμα στο επιχείρημα των παραγωγών τους ότι «αυτά θέλει ο κόσμος». Για παράδειγμα παρά την μεγάλη διαφημιστική εκστρατεία προβολής των δύο τηλεσκουπιδιών και την μετάδοσή τους σε ζώνες υψηλής τηλεθέασης δεν έχουν καταφέρει να ξεπεράσουν, μαζί, την κωμική σειρά του ΜΕΓΚΑ «Είσαι το ταίρι μου».

Έχουν περάσει σχεδόν δώδεκα χρόνια από το σπάσιμο του κρατικού μονοπωλίου στα ΜΜΕ και τη δημιουργία των πρώτων ιδιωτικών καναλιών μαζί και με τις διάφορες ψευδαισθήσεις για δήθεν πλουραλισμό στην ενημέρωση και ψυχαγωγία που θα μας έφερναν τα ιδιωτικά κανάλια. Σήμερα εκείνες οι αυταπάτες ολοένα και διαλύονται. Αυτό που κυριαρχεί σε όλα τα κανάλια, σχεδόν την ίδια ώρα, είναι οι σαπουνόπερες, τα reality shows και τα τηλεπαιχνίδια.

Είναι αδύνατο για τα ΜΜΕ να έχουν σαν στόχο την ενημέρωση, την ψυχαγωγία και την επιμόρφωση πάνω από τα κέρδη γιατί είναι αυτό που είναι: εμπορικές επιχειρήσεις. Σκοπός τους είναι να κατασκευάσουν ένα προϊόν με το μίνιμουμ της επένδυσης και να το πουλήσουν αποσκοπώντας στο μεγαλύτερο κέρδος. Πολύ πριν παρουσιαστεί το φαινόμενο των «reality shows» η προσπάθεια των ΜΜΕ είχε αποτύχει οικτρά από τους διακηρυγμένους «σωστούς» στόχους της. Μονόπλευρη ενημέρωση, δεν είδαμε ούτε μία περίπτωση όπου ένα κανάλι να στηρίξει ή έστω να προβάλει μία απεργία ή μια εργατική κινητοποίηση. Αντίθετα μας βομβαρδίζουν με ρατσισμό και εθνικισμό, με «ψυχαγωγία» γεμάτη φόνους και βία και χαζά «εκπαιδευτικά» προγράμματα. Βέβαια τώρα πια για τα ΜΜΕ τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Κύπρο έχει περάσει κάθε περίοδος «παιδικής αθωότητας». Ο ανταγωνισμός ανάμεσά τους «χοντραίνει» το παιχνίδι και ο ρυθμός γίνεται πιο γρήγορος τα υπονοούμενα και οι υποσχέσεις ξεκάθαρες. Παρά την όποια προσπάθεια των καναλιών να τονίσουν τις διαφορές ανάμεσα στα προϊόντα τους στην ουσία πρόκειται για τα ίδια σκουπίδια. Στην προσπάθεια τους για μεγαλύτερο κομμάτι της διαφημιστικής πίτας των εκατομμυρίων λιρών προβάλλουν αυτό που ελπίζουν ότι θα αυξήσει την τηλεθέαση και κατα συνέπεια τα έσοδα.

Βέβαια ο καπιταλισμός δεν είναι μόνο βία, «δούλεψε ή πέθανε από την πείνα», είναι και ιδεολογία. Και η ιδεολογία του καπιταλισμού περνά μέσα από αυτά τα προγράμματα. Αυτός ή αυτή που θα «πληρωθεί» στο τέλος, που θα κερδίσει το βραβείο, είναι το μεγαλύτερο καρφί, ο πιο επιτυχημένος ρουφιάνος, αυτός που θα υπακούσει στις απαιτήσεις του σκηνοθέτη. Να θυμηθούμε τη διαφήμιση του ΜΕΓΚΑ για το «Bar» όπου ή γυναίκα-παίκτης που δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις των πελατών-θεατών για φλερτ διαγράφεται από το «παιχνίδι» με ένα τηλεφώνημα.

Τα «τηλεσκουπίδια» είναι ποτισμένα από βαθύ κυνισμό και μοχθηρία. Οι συμμετέχοντες μπορεί να είναι εθελοντές όμως εξακολουθούν να παίζουν το «ο θάνατος σου η ζωή μου». Στο όνομα της ψυχαγωγίας και με την ελπίδα να είναι ο τελικός κερδισμένος δέχονται να είναι κάτω από παρακολούθηση μέρα και νύχτα από δυνάμεις που δεν δείχνουν το πρόσωπο τους αλλά κρύβονται πίσω από μάσκες, γνωστούς μόνο με τα αρχικά τους και με φωνές φιλτραρισμένες από υπολογιστές. Η κεντρική ιδέα που προβάλλεται είναι ότι δεν έχουμε τίποτα κοινό, ότι είμαστε αποξενωμένα άτομα που κινούνται από ένστικτο και χωρίς σκέψη και ότι είμαστε ο ένας φυσικός εχθρός για τον άλλο. Όμως δεν είναι έτσι τα πράγματα.

Οι εργαζόμενοι έχουν δείξει μέσα από τους αγώνες τους τεράστια αποθέματα αλληλεγγύης και συνεργασίας. Το σύνθημα «Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη» συγκινεί και κινητοποιεί εκατομμύρια σε ολόκληρο τον πλανήτη και το ηθικό του επίπεδο βρίσκεται πολύ πιο ψηλά από κάθε αρχή, εκκλησία και βέβαια κάθε παραγωγό σκουπιδιών. Αυτοί οι αγώνες είναι η απάντηση.

Σταύρος Σιδεράς

Η κινητοποίηση ενάντια στη μείωση μισθών θέλει και συνέχεια

Οι πρώτες κινητοποιήσεις των συνδικαλιστικών και φοιτητικών οργανώσεων ενάντια στη μείωση των μισθών πρόσληψης ήταν καλές και ανοίγουν το δρόμο της ανατροπής της συμφωνίας της κυβέρνησης με την ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ. Ειναι η πρώτη φορά ίσως στα χρονικά του εργατικού κινήματος στη Κύπρο που εργαζόμενοι και φοιτητές κινητοποιούνται και διαδηλώνουν μαζί με κοινά αιτήματα.

Οι αντιδράσεις για τη συμφωνία ΠΑΣΥΔΥ - Κυβέρνησης είναι πολλές. Εκτός απο τους εκπαιδευτικούς και τους φοιτητές οι αντιδράσεις πυκνώνουν και μέσα στην ίδια την ΠΑΣΥΔΥ. Οι κλάδοι των γεοπόνων, των φαρμακοποιών, των γιατρών, του Γενικού Χημείου έχουν εκφράσει ανοικτά την διαφωνία τους για τη συμφωνία ένω ο κλάδος του επιστημονικού προσωπικού των δημοσίων έργων φαίνεται να αποχωρεί απο την ΠΑΣΥΔΥ και να προχωρά στη δημιουργία χωριστής συντεχνίας. Αυτό βέβαια είναι μια λαθεμένη τακτική. Αντίθετα ο κλαδος του Γενικού Χημείου, ακολουθώντας μια πολύ πιο σωστή τακτική συμμετείχε με πανο στην κινητοποίηση των άλλων συνδικαλιστικών οργανώσεων ΟΕΛΜΕΚ, ΠΟΕΔ, ΦΕΠΑΝ και ΠΟΦΝΕ και έδειξε έμπρακτα πως η καλύτερη αντίδραση είναι η ενότητα και ο συντονισμός όσων θέλουν να κοντράρουν αυτή την απόφαση της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ σε ένα μέτωπο δράσης και κινητοποιήσεων.

Η κυβέρνηση φαίνεται να προχωρεί συστηματικά και εργολαβικά για να περάσει την μείωση των μισθών πρόσληψης και στους άλλους κλάδους. Ο Κληρίδης, Υπουργός Οικονομικών δηλώνει με τον πιο προκλητικό τρόπο ότι μετά τη συμφωνία με την ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ κανένας δέν θα εξαιρεθεί και πως η κυβέρνηση θα προχωρήσει για την μείωση των μισθών των εκπαιδευτικών, των κυβερνητικών γιατρών και άλλων.

Αυτή η μείωση φυσικά δέν αφορά μόνο τους δημόσιους. Οι εργοδότες και οι βιομήχανοι πιέζουν εδώ και πολλά χρόνια τη κυβέρνηση να μειώσει τους μισθούς πρόσληψης στο δημόσιο για να μπορέσουν και αυτοί στον ιδιωτικό τομέα να βρίσκουν προσωπικό με τους χαμηλούς μισθούς που προσφέρουν και για να συγκρατήσουν τα αιτήματα των κλάδων του ιδιωτικού τομέα. Δέν είναι τυχαίο που οι βιομήχανοι στην ξυλουργική υπέβαλαν αντιαιτήματα και ζητούσαν την μείωση των μισθών πρόσληψης. Γι'αυτό και πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι να αντιδράσουμε σ'αυτή την επίθεση της κυβέρνησης και των αφεντικών. Ολοι οι εργαζόμενοι πρέπει να αντιδράσουμε και οι συντεχνίες ΠΕΟ, ΔΕΟΚ και ΣΕΚ πρέπει όχι μόνο να συμπαρασταθούν αλλά να συμπαραταχθούν σ'αυτό τον αγώνα γιατί τους αφορά άμεσα.

Η κυβέρνηση μετρά τις αντιδράσεις των εργαζομένων και των συντεχνιών τους και ανάλογα προχωρά στα αντεργατικά της σχέδια Γι'αυτο και οι αντιδράσεις των εργαζομένων, των φοιτητών και των συντεχνιών τους πρέπει να έχουν και συνέχεια.

Η πρώτη κινητοποίηση είχε και και θυμό και παλμό. Οι διαδηλωτές με κύριο σύνθημα "φοιτητές εργατία μία φωνή και μία γροθία" απόκλεισαν το προεδρικό και διαβάστηκαν χαιρετισμοί και μυνήματα συμπαράστασης. Ομως αυτό πρέπει να κλιμακωθεί με νέες κινητοποιήσεις. Κύριος όγκος των διαδηλωτών ήταν οι φοιτητές. Χρειάζεται μεγαλητερη και δυναμικότερη συμμετοχή απο τους εργαζόμενους και αυτό μπορεί να γίνει μόνο με την λήψη απεργιακών μέτρων. Ετσι εξασφαλίζεται η μαζική συμμετοχή των εργαζομένων στις κινητοποιήσεις. Ήδη στο πανεπιστήμιο βρέθηκαν οι εκπαιδευτικές και φοιτητικές οργανώσεις με τους κλάδους του Δημοσίου που αντιδρούν στη μείωση μισθών για να συντονίσουν τον αγώνα τους. Μόνο με απεργιακά μέτρα και των συντονισμό του αγώνα μπορούμε να κόψουμε την όρεξη της κυβέρνησης και των αφεντικών να βάλουν χέρι στους μισθούς μας.

Νίκος Αγιομαμίτης

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΙ ΚΛΙΜΑΚΩΝΟΥΝ ΤΑ ΜΕΤΡΑ

Οι κοινωνικοί λειτουργοί του Γραφείου Ευημερίας μετά την δίωρη στάση εργασίας έχουν εξαγγείλει 48ώρη απεργία και κλιμακώνουν τα απεργιακά μέτρα.

Η κυβέρνηση για χρόνια κοροϊδεύει τους εργαζόμενους στο Γραφείο Ευημερίας οτι θα κάνει νέες προσλήψεις. Τώρα, με αφορμή την περίπτωση των πέντε παιδίων, προσπαθεί να ρίξει το φταίξιμο στους κοινωνικούς λειτουργούς και να τους θυματοποιήσει. Ετσι ελπίζει να αποπροσανατολίσει το κόσμο απο τον πραγματικό φταίχτη για την διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών.

Τα προβλήματα και αιτήματα των εργαζομένων στο Γραφείο Ευημερίας είναι πολλά και χρονίζουν. Οι κοινωνικοί λειτουργοί για χρόνια ζητούν νέες προσλήψεις και την αναδιοργάνωση και αναβάθμιση του τμήματος. Η έλλειψη προσωπικού έχει φτάσει στο απροχώρητο με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι να μη μπορούν να ανταποκριθούν στις ανάγκες του κόσμου. Οι περικοπές και η λιτότητα στις υπηρεσίες πρόνοιας κάνουν ακόμα πιο δύσκολη την δουλεία των κοινωνικών λειτουργών. Για παράδειγμα στην επαρχια Λεμεσού, συμφωνα με τον πρόεδρο του κλάδου της ΠΑΣΥΔΥ έχουν να γίνουν προσλήψεις απο το 1980! Χαρακτηριστικά ανέφερε πως 65 λειτουργοί παρακολουθούν 50 περιστατικά πρόληψης και αντιμετώπισης βίας στην οικογένεια, 170 υποθέσεις που αφορούν υιοθεσίες. Χειρίζονται 70 υποθέσεις παιδιών κάτω των 16 χρόνων, 1,100 υποθέσεις που έχουν σχέση με τις υπηρεσίες σε οικογένειες και παιδία και την ίδια στιγμή διεξάζουν έρευνες που αφορούν αιτήσεις Δημοσίου Βοηθήματος για 6.500 υποθέσεις. Η δουλεία των κοινωνικών λειτουργών έχει αυξηθεί πάνω απο το 300% σύμφωνα με καταγγελίες του κλάδου.

Η πολιτική της κυβέρνησης είναι ο κύριος υπεύθυνος για την τεράστια αυτή άυξηση των αναγκών σε κοινωνική πρόνοια, που φορτώνει τα βάρη της οικονομικής κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων με τις περικοπές επιδομάτων, τις απολύσεις και την ανεργία, που διαλύει την Δημόσιας Υγεία και Παιδεία, με αποτέλεσμα το κλείσιμο κρατικών και δημοτικών νηπιαγωγίων, ενώ η σχολική αποτυχία αυξάνεται κατακόρυφα. Ολα αυτά είναι η αιτία που πολλαπλασιάζουν την δουλεία των κοινωνικών λειτουργών. Ολα αυτά μαζί με τα εξευτελιστικά επιδόματα πείνας του Γραφείου και την χωρίς στοιχειώδη στελέχωση των κοινωνικών υπηρεσιών κάνουν την κατάσταση εκρηκτική. Παρά το ότι οί ίδιοι οι κοινωνικοί λειτουργοί κάνουν ότι μπορούν για να ανταποκριθούν, μερικές φορές έχουν γίνει θύματα ξυλοδαρμού απο αγανακτισμένους και απελπισμένους ανθρώπους. Ομως για τα χαμηλά και εξευτελιστικά επιδόματα δεν φταίνε οι κοινωνικοί λειτουργοί αλλά η κυβέρνηση με τους περιοριστικούς κανονισμούς της και τις περικοπές.

Πολλοί απο αυτούς που σήμερα ζούν με εισόδημα κάτω απο το όριο της φτώχιας ελπίζουν πως το Γραφείο Ευημερίας θα ανταποκριθεί στις ανάγκες τους και θα τους βοηθήσει. Ομως το Γραφείο Ευημερίας για να "πετάξει" μερικά ψύχουλα, που τις περισσότερες φορές δεν φτάνουν για τίς βασικές ανάγκες, πρέπει να έχει και τον έλεγχο της ίδιας της ζωής αυτών των ανθρώπων. Παρά το οτι τις περισσότερες φορές οι κοινωνικοί λειτουργοί κάνουν οτι μπορούν για να βοηθήσουν αναγκάζονται να εφαρμόσουν τους κανονισμούς που επιβάλει η κυβέρνηση και απορρίπτουν ή κόβουν τα επιδόματα. Ο κόσμος δεν ζητά ελεημοσύνη και ούτε θέλει να στηρίζεται στην φιλανθρωπία του Υπουργού Εσωτερικών (άλλως Αγιου Τερέζα) ή του Μουσούττα και της κυβέρνησης που υπηρετούν που το όραμα της είναι η διάλυση του όποιου κράτους προνοίας υπήρχε και η υποταγή στην οικονομία της αγοράς.

Σύμφωνα με τον Δώρο Πολυκάρπου εκπρόσωπο του κλάδου ακόμα και αν προσληφθούν οι 58 έκτακτοι λειτουργοί αυτό θα είναι δώρο άδωρο αν δεν προσληφθούν και οι εκπαιδευτές τους. Σήμερα εργάζονται 190 και σύμφωνα με επίσημη έκθεση που υποβλήθηκε στο Υπουργικό πρέπει να προσληφθούν άλλοι 125.

Οι εργαζόμενοι στις κοινωνικές υπηρεσίες του κράτους πολλές φορές κινητοποιήθηκαν και κατάγγειλαν τις ελλείψεις και τις περικοπές της κυβέρνησης Κληρίδη. Σ'αυτό τον αγώνα δεν πρέπει να μείνουν μόνοι. Χρειάζονται τη συμπαράσταση μας. Οχι απλά σαν εργατική αλληλεγγύη αλλά αλλά σαν μέρος του αγώνα μας για να υπερασπιστούμε την δημόσια Παιδεία, Υγεία και τις κοινωνικές παροχές που το κράτος κόβει για να δίνει απλώχερα επιδοτήσεις στους βιομήχανους και τους ξενοδόχους.

ΑΤΗΚ και Βουλή μας δουλεύουν

Η Αρχή Τηλεπικοινωνιών αυτοδιαφημίζεται σαν η πιο φτηνή τηλεφωνία στην Ευρώπη. Δεν ξέρουμε πόσο αλήθεια είναι αυτό αλλά εκείνο που ξέρουμε σίγουρα είναι ότι τα τελευταία δυό χρόνια έχει προχωρήσει σε μεγάλες αυξήσεις των τελών της: το πάγιο εγινε απο 1.50 λίρες σε 5 ενώ έχει αυξηθεί το κόστος της μονάδας για τις αστικές κλήσεις.

Πρόσφατα μάλιστα αύξησε και το κόστος της μονάδας και τον τρόπο υπολογισμού της για την χρήση του ιντερνέτ. Ειναι μάλιστα αξιο απορείας πως η Βουλή που πρίν τρεις μήνες αρνήθηκε να εγκρίνει αυτή την αύξηση τώρα την δέχτηκε χωρίς καμιά αντίδραση.

Αυτά με αντάλαγμα την μείωση του κόστους των κλήσεων στο εξωτερικό μέσα στα πλαίσια «αναϊσορροπησης» των τελών της ΑΤΗΚ και προσαρμογής στα ευρωπαϊκά δεδομένα. Εχουν ακόμη καταργηθεί οι υπεραστικές κλήσεις εντός Κύπρου.

Το αποτέλεσμα αυτής της «αναϊσορροπησης» το νοιώθει ο καθένας που παίρνει τον λογαριασμό στο τέλος του μήνα και βλέπει πόσα περισσότερα πληρώνει τώρα.

Στη πραγματικότητα αυτό που προσπαθεί να κάνει η ΑΤΗΚ με αυτά τα μέτρα είναι πρώτο να μειώσει τα κόστα για τους επιχειρηματίες που χρειάζονται περισσότερο τις κλήσεις εξωτερικού και έχουν μεγάλους λογαριασμούς, με επιδότηση ουσιαστικά απο την αύξηση των τελών των εσωτερικών κλήσεων που στην ουσία επιβαρύνουν περισσότερο τον φτωχόκοσμο. Το δεύτερο είναι να ανοίξει τον δρόμο για τις ιδιωτικές εταιρείες να μπούν στο τομέα των τηλεπικοινωνιών. Ηδη έχει παρθεί η απόφαση για φιλελευθερωποίηση των τηλεπικοινωνιών. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι με τις σημερινές τιμές η ΑΤΗΚ που έχει έτοιμο δίκτυο, τεχνολογία και προσωπικό θα ήταν ασυναγώνιστη. Κανείς ιδώτης δεν θα μπορούσε να μπεί στις τηλεπικοινωνίες και να στήσει δικό του δίκτυο, να εκπαιδεύσει προσωπικό για να μπορεί να συναγωνιστεί την ΑΤΗΚ.

Στη πραγματικότητα εκείνο που θα γίνει, είναι οι ιδιώτες να ενοικιάζουν τη χρήση του δικτύου της ΑΤΗΚ με φτηνό κόστος και να πουλούν υπηρεσίες στο κόσμο. Για να μπορεί όμως η ΑΤΗΚ να πουλά φτηνά στους ιδιώτες επιχειρηματίες χρειάζεται να βγάζει τη διαφορά απο κάπου αλλού. Αυτή είναι η ουσία της «αναϊσορρόπησης» που έκανε η ΑΤΗΚ. Στην ουσία δεν πρόκειται για καμιά «ισορρόπηση» αλλά έγειρε τη ζυγαριά προς την μεριά των κεφαλαιοκρατών.

Τα παραμύθια του Φούλη για καλύτερες και φτηνότερες υπηρεσίες απο τον ανταγωνισμό που θα φέρει η φιλελευθεροποίηση διαψεύδονται με τον πιο έντονο τρόπο απο τα παραδείγματα της Ελλάδας αλλά και των ΗΠΑ που οι ιδιώτες ελέγχουν πλήρως την τηλεφωνία. Η κατάσταση της τηλεφωνίας και στις δυό αυτές χώρες είναι χειρότερη απ' ότι στη Κύπρο σήμερα.

Οι ιδιωτικές εταιρίες στις οποίες η κυβέρνηση άνοιξε την πόρτα της τηλεφωνίας, όπως θα κάνει και για την ηλεκτρική ενέργεια και άλλες υπηρεσίες, έρχονται μόνο για την «αρπαχτή» .

Εκείνο που χρειαζόμαστε δεν είναι τους ιδιώτες και την αγορά αλλά ένα δημόσιο οργανισμό που να λειτουργεί με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες όλων των εργαζομένων, και αυτών που δουλεύουν σε αυτόν και αυτών που εξυπηρετούνται απο αυτόν.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΑΛΙ

Ο πρωταθλητής του μποξ που έδωσε Γροθιά στον πόλεμο και τον ρατσισμό

Στις κινηματογραφικές αίθουσες προβάλλεται το διαφημιστικό τρέιλερ για την ταινία του Μάικλ Μαν «Αλι». Η ταινία, που ήταν μάλιστα υποψήφια και για Όσκαρ Α' ανδρικού ρόλου, αναφέρεται στη ζωή του Μοχάμεντ Αλι, παγκόσμιου πρωταθλητή της πυγμαχίας.

Μας μεταφέρει στη δεκαετία 1964-1974. Το κίνημα των μαύρων ενάντια στις ρατσιστικές διακρίσεις, την καταπίεση και τη φτώχεια φτάνει στην κορύφωσή του και συναντιέται με τις διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο των ΗΠΑ στο Βιετνάμ. Ηταν το εκρηκτικό μείγμα της δεκαετίας του '60 που οδήγησε στην ταπεινωτική ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Ο Αλι έχει μείνει στη μνήμη όλων σαν ένα θρυλικό σύμβολο εκείνων των αγώνων. Νεαρός ακόμη μαύρος εργάτης εκφράζει όλη την αποστροφή και το μίσος για την καταπίεση που βιώνουν τα εκατομμύρια μαύρων της "ελεύθερης" Αμερικής αλλάζοντας το όνομα του από Κάσιους Κλέι σε Μοχάμετ Αλι. Γίνεται μέλος της οργάνωσης "Εθνος του Ισλάμ" εκφράζοντας ακόμη περισσότερο τη διάθεσή του για σύγκρουση με το ρατσισμό στις ΗΠΑ. Το 1964 κερδίζει το χρυσό μετάλλιο, αλλά το πετάει οργισμένος σε ένα ποτάμι όταν του αρνούνται την είσοδο σε ένα εστιατόριο που ήταν προορισμένο μόνο για τους λευκούς.

Η οργή του ενάντια στις ρατσιστικές διακρίσεις δεν αργεί να εκφραστεί και ενάντια στην ιμπεριαλιστική πολιτική των ΗΠΑ. Το 13% των αμερικανικών στρατευμάτων αποτελούνται από μαύρους, αλλά στη πρώτη γραμμή του μετώπου στο Βιετνάμ το ποσοστό τους φτάνει το 28%. Ο Αλι αρνείται τη στρατολόγησή του λέγοντας, *«Δεν έχω κανέναν λόγο να τα βάλω με τους Βιετκόγκ, κανένας Βιετναμέζος δεν μ' έχει βρίσει ποτέ 'αράπη'».* Η σύγκρουση του με τον πόλεμο του στοιχίζει την αφαίρεση του παγκόσμιου τίτλου, του διαβατηρίου του και 5 χρόνια στη φυλακή. Το 1974 επιστρέφει στα ρινγκ όχι απλά για να πάρει πίσω το μετάλλιο, αλλά για να εκδικηθεί για την αδικία.

Απαρτχάιντ

Η πορεία του Αλι είναι κομμάτι ενός συγκλονιστικού κινήματος που ταρακούνησε τις ΗΠΑ. Στις νότιες πολιτείες τους οι μαύροι στερούνταν το δικαίωμα ψήφου και κάθε άλλου πολιτικού δικαιώματος. Η κατάσταση δεν διέφερε σε τίποτα από το καθεστώς "Απαρτχάιντ" της Νότιας Αφρικής. Οι μαύροι ήταν υποχρεωμένοι να πηγαίνουν σε χωριστά σχολεία, να έχουν χωριστές τουαλέτες, να κάθονται σε χωριστές θέσεις μέσα στα λεωφορεία. Ηταν μερικές μόνο εικόνες της καθημερινής καταπίεσης τους από ένα βάρβαρο ρατσιστικό καθεστώτος, όπου οι ορδές της Κου Κλουξ Κλαν μπορούσαν ανενόχλητες να τρομοκρατούν και να δολοφονούν κάθε αγωνιστή που τολμούσε να διαμαρτυρηθεί. Στο βορρά, αν και δεν ίσχυαν τα ίδια ρατσιστικά μέτρα η ζωή για τους μαύρους ήταν εξίσου σκληρή. Τεράστια γκέτο ξεφύτρωναν μέσα στις μεγάλες πόλεις, ιδιαίτερα με την μετακίνηση μαύρων εργατών από το νότο.

Οι συνθήκες αυτές στη δεκαετία του '50 και κυρίως του '60 ριζοσπαστικοποίησαν με γοργούς ρυθμούς τον μαύρο πληθυσμό σε νότο και βορρά.

Το κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα των Μαύρων ξεκινά στις πολιτείες του νότου από τα μέσα της δεκαετίας του '50. Οι μαύροι οργανώνουν εκδηλώσεις και δικό τους ταμείο για να μποϊκοτάρουν τις αστικές συγκοινωνίες της πόλης.

Οι ηθοποιοί που υποδύονται τον Αλι και τον Μαλκομ Χ

Ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ αναδεικνύεται στον ηγέτη που με τις ομιλίες του θα εμπνεύσει σε εκατομμύρια κόσμο την απαίτηση για δικαιοσύνη.

Κέντρα Αντίστασης

Το χειμώνα του 1961 και του 1962 στην πόλη Αλμπανι της Γεωργία, το 1963 οι κοινότητες των μαύρων στη Γεωργία, την Αλαμπάμα, το Μισισιπί, το Αρκανσο κατεβαίνουν κατά χιλιάδες, οικογένειες μαζί με μικρά παιδιά, απέναντι στα όπλα, τα σκυλιά, τις μάνικες και τα δακρυγόνα της αστυνομίας.

Ολα αυτά τα μικρά και μεγάλα ρυάκια της αντίστασης φτάνουν στην κορύφωσή τους τον Αύγουστο του 1963 όταν το "Κίνημα για τα Πολιτικά Δικαιώματα" οργανώνει μια τεράστια πανεθνική διαδήλωση στην Ουάσιγκτον. Ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ εκφωνεί τον περίφημο λόγο του "Εχω ένα όνειρο..." καθώς 200.000 μαύροι και λευκοί αμερικανοί διαδηλώνουν γεμάτοι δύναμη και ενθουσιασμό.

Η συνολική σύγκρουση με το σύστημα ήταν το επόμενο βήμα. "Δεν μπορεί να υπάρχει καπιταλισμός χωρίς το ρατσισμό.... Είναι λάθος να θεωρούμε την εξέγερση του νέγρου μόνο σαν μια φυλετική σύγκρουση ή μόνο σαν αμερικανικό πρόβλημα. Στην πραγματικότητα είμαστε μπροστά σε μια παγκόσμια σύγκρουση των καταπιεσμένων με τους καταπιεστές, των εκμεταλλευόμενων με τους εκμεταλλευτές". Αυτά τα λόγια του Μάλκολμ Χ εκφράζουν το πνεύμα της εξέγερσης που απλώνεται πάνω από τα γκέτο των μαύρων στο Βορρά. Το Φλεβάρη του 1965 ο Μάλκολμ Χ δολοφονείται.

Είναι η χρονιά που οι μαύροι του νότου κερδίζουν για πρώτη φορά τα ατομικά δικαιώματα και το δικαίωμα ψήφου, αλλά το κίνημα τους δεν σταματά. Το κίνημα του μαύρου εθνικισμού εξαπλώνεται σ' όλες τις πολιτείες των ΗΠΑ με το σύνθημα της «Μαύρης Δύναμης» (Black Power).

Κόντρα στον πόλεμο και τη φτώχεια

Το κίνημα αυτό συνδέθηκε με το αντιπολεμικό κίνημα που απλώθηκε σε όλα τα αμερικάνικα πανεπιστήμια. Ενέπνευσε και τη λευκή νεολαία να συγκρουστεί αποφασιστικά με τον πόλεμο του Βιετνάμ και να καιει επιδεικτικά τα χαρτιά στρατολόγησης στο μέτωπο. Το 1968 ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ αρχίζει να μιλάει ανοιχτά ενάντια στον πόλεμο συνδέοντάς τον με την φτώχεια. Είναι ο λόγος που μπαίνει στο στόχαστρο του FBI. Ο Κινγκ πηγαίνει στο Μέμφις του Τενεσί για να υποστηρίξει την απεργία των εργατών καθαριότητας της πόλης και εκεί δολοφονείται από έναν ελεύθερο σκοπευτή. Νέο κύμα εξεγέρσεων ακολούθησε τη δολοφονία του.

30 χρόνια μετά, τίποτα δεν έχει τελειώσει. Ούτε η ρατσιστική καταπίεση και εκμετάλλευση, ούτε η δυνατότητα της εξέγερσης μέσα στις ΗΠΑ. Η έκρηξη στο Λος Αντζελες το 1992, όταν χιλιάδες μαύροι διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους μετά από ένα επεισόδιο ρατσιστικής βίας της αστυνομίας, αποδείχθηκε προμήνυμα ενός νέου κινήματος. Στο Σιάτλ, την Ουάσιγκτον, τη Νέα Υόρκη είδαμε να βγαίνει ξανά το κίνημα στους δρόμους των ΗΠΑ με σύνθημα «Όχι στον πόλεμο, όχι στον ρατσισμό». Η ταινία Μοχάμεντ Αλι είναι η καλύτερη ευκαιρία για να ξανασυζητήσουμε για την πλούσια παράδοση αντίστασης του κινήματος στην Αμερική σε μια πολύ δυνατή του στιγμή, τη δεκαετία του '60.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

3/4: Ο ρόλος των ΜΜΕ και τα "τηλεσκουπίδια"

10/4: 37 χρόνια απο την δολοφονία των Καβαζογλου Μισιαούλη και το κινημα επαναπροσέγγισης.

17/4: Μαρξισμός και αναρχισμός

24/4: Τι μπορεί να αντικαταστήσει την αγορά;

1/5: Η οργάνωση συμμετέχει στις πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημερίδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ______________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ

Η εξέγερση ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό που ξεκίνησε στο Σιάτλ το 1999 και που στη συνέχεια αναπτύχθηκε σ' ένα παγκόσμιο αντικαπιταλιστικό κίνημα, ξαναζωντάνεψε τη συζήτηση για το πώς μπορούμε ν' αλλάξουμε την κοινωνία και τι μπορεί ν' αντικαταστήσει τον καπιταλισμό. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα έχει προσελκύσει ποικίλες οργανώσεις με διαφορετικές πολιτικές και πρακτικές. Ανάμεσά τους είναι και οι αναρχικοί που παίρνουν μέρος στις κινητοποιήσεις του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Τελευταία έκαναν και εδώ την εμφάνισή του σε ορισμένες κινητοποιήσεις οι αναρχικοί. Ο αναρχισμός γενικά θεωρείται σαν η απόρριψη κάθε μορφής εξουσίας.

Απο την μεγάλη διαδήλωση στη Γένοβα, το καλοκαίρι του 2001

Ζούμε μέσα σε μια κοινωνία με τα αφεντικά και τους επιστάτες να μας καταδυναστεύουν, με τους καταπιεστικούς κανόνες και τον αυταρχισμό στα σχολεία, την καταστολή της αστυνομίας, και τις κυβερνήσεις να υπηρετούν τους πλούσιους και ισχυρούς. Γι' αυτό και κάθε ένας που τρέφει μίσος απέναντι σε τέτοιου είδους εξουσία είναι φυσικό, έστω και ορισμένες φορές, να θέλει να εξεγερθεί και να νοιώσει μέσα του ένας «αναρχικός».

Όμως ο αναρχισμός δεν είναι απλά μια προσωπική αντίδραση ενάντια σε κάθε τυράννισμα του καπιταλισμού. Πρόκειται για ένα σύνολο πολιτικών ιδεών που προβάλλονται σαν εναλλακτικές προς τις σοσιαλιστικές ιδέες του Μαρξ. Οι ιδέες του αναρχισμού είχαν περιστασιακά μαζική επιρροή στα κινήματα ενάντια στον καπιταλισμό.

Οι σοσιαλιστές και οι αναρχικοί συμμερίζονται το ίδιο μίσος για τον καπιταλισμό και συχνά βρέθηκαν να πολεμούν πλάι-πλάι σε σημαντικές μάχες ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα. Αγωνίστηκαν μαζί στις μαζικές απεργίες που σάρωσαν την Ευρώπη στα τέλη του Α' Παγκ. Πόλεμου και στην Ισπανική Επανάσταση του 1936 αλλά και σε πολλές μικρότερες μάχες σήμερα.

Μολαταύτα, υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στον επαναστατικό σοσιαλισμό και τον αναρχισμό. Και οι δυο καταλαβαίνουν την ανάγκη για οργάνωση όμως διαφωνούν γύρω από το ζήτημα της μορφής της οργάνωσης.

Σε κάθε αγώνα, είτε πρόκειται για μια καμπάνια ενάντια στη μόλυνση μιας περιοχής είτε πρόκειται για μαζική απεργία χιλιάδων εργατών, εγείρεται το ζήτημα της αναγκαιότητας για οργάνωση. Οι άνθρωποι που συναντώνται χρειάζονται ένα μηχανισμό για να μπορέσουν να αποφασίσουν τι να κάνουν και πως να δράσουν.

Σύμφωνα με τον αναρχισμό η οργάνωση δεν έχει τίποτα να κάνει με τον συγκεντρωτισμό και οποιαδήποτε μορφή συγκεντρωτισμού θεωρείται ένα είδος εξουσίας και άρα τυραννικό. Και όμως, συζητώντας με κάποιο για την ανάγκη να πάρει μέρος σ΄ ένα αγώνα και επιχειρηματολογώντας για το ποια ταχτική χρειάζεται να ακολουθηθεί αποτελεί μια προσπάθεια καθοδήγησης.

Βέβαια δεν έχει κανένα νόημα να συζητάμε με ποιο τρόπο πρέπει να παρέμβουμε σε έναν αγώνα και μετά ο καθένας να δρα όπως αισθάνεται σα να μην έγινε καμιά συζήτηση. Χρειάζεται πάντοτε να επεξεργαζόμαστε τις καλύτερες ιδέες και με βάση αυτές να δρούμε ενωμένοι σαν ένα σώμα. Είναι λάθος να θεωρούμαι κάθε μορφή εξουσίας καταδικαστέα. Μια απεργιακή φρουρά είναι μια μορφή «εξουσίας» αφού οι απεργοί εργάτες επιδιώκουν να επιβάλουν τη θέλησή τους πάνω στους διευθυντές, στους μπάτσους και πάνω στους απεργοσπάστες εργάτες.

Εργατική εξουσία

Οι μεγάλοι εργατικοί αγώνες φέρνουν στο προσκήνιο μια εναλλακτική μορφή εξουσίας από εκείνη του καπιταλιστικού κράτους. Οι μαχητικές μαζικές απεργίες στήνουν τα εργατικά συμβούλια που είναι δημοκρατικά σώματα, όπως τις απεργιακές επιτροπές. Αναλαμβάνουν όμως να οργανώσουν «κρατικές λειτουργίες» - τις μεταφορές, τη διανομή τροφίμων, την υπεράσπιση των απεργιακών φρουρών και των εργατικών περιοχών από την αστυνομία και το στρατό.

Αυτού του είδους τα συμβούλια ήταν το χαρακτηριστικό των Ρώσικων επαναστάσεων του 1905 και 1917, της Γερμανικής Επανάστασης μετά τον Α' Παγκ. Πόλεμο, της Ισπανικής Επανάστασης το 1936 και πολλών άλλων μεγάλων αγώνων. Οι σοσιαλιστές υποστηρίζουν πως αυτές οι δημοκρατικές εργατικές οργανώσεις χρειάζεται να πάρουν την εξουσία από τους καπιταλιστές και να διαλύσουν το κράτος τους.

Αυτό έγινε πραγματικότητα τον Οκτώβρη του 1917 στη Ρωσία στην επανάσταση που ηγήθηκε το Μπολσεβίκικο Κόμμα. Δεν έγινε στην Ισπανία το 1936. Η εργατική ομοσπονδία CNT, που βρισκόταν κάτω από την επιρροή των αναρχικών, οδήγησε την εργατική εξέγερση στη Βαρκελώνη την ίδια χρονιά και ουσιαστικά ήταν τα εργατικά συμβούλια που είχαν τον έλεγχο της πόλης.

Όμως ο μηχανισμός του καπιταλιστικού κράτους δεν εξαφανίστηκε. Η κυβέρνηση και ο στρατός της, που πολεμούσε ενάντια στις φασιστικές δυνάμεις του Φράνκο, παρέμειναν, παρόλο που δεν είχαν καμιά εξουσία στη Βαρκελώνη.

Η κυβέρνηση μάλιστα προσφέρθηκε να παραδώσει την εξουσία στους ηγέτες της CNT. Επειδή όμως η CNT θεωρούσε λανθασμένη οποιαδήποτε μορφή εξουσίας απέρριψαν τη δυνατότητα να σχηματίσουν εργατικό κράτος, που θα μπορούσε να τσακίσει το φασιστικό πραξικόπημα και το καπιταλιστικό κράτος.

Ακόμη χειρότερα, δεχτήκανε θέσεις με 4 υπουργούς σε μια κυβέρνηση στην οποία επικρατούσαν οι φιλοκαπιταλιστικές δυνάμεις. Εκείνη η κυβέρνηση τσάκισε την εργατική εξουσία στη Βαρκελώνη και μ' αυτό τον τρόπο υπέσκαψε μοιραία τον αγώνα ενάντια στο φασισμό.

Με διαφορετικό τρόπο τα διδάγματα της Ρωσίας και της Ισπανίας είναι τα ίδια. Τα οργανωτικά ζητήματα που εγείρονται μέσα σε συγκεκριμένους αγώνες είναι κρίσιμα όταν η εργατική τάξη φτάσει στο σημείο της ανατροπής του καπιταλισμού. Οι εργάτες δέχονται πιέσεις από αντίθετες κατευθύνσεις. Από τη μια, είναι αναγκασμένοι να ανταγωνίζονται στην αγορά εργασίας και σαν άτομα αισθάνονται ανίσχυροι απέναντι στο αφεντικό.

Είναι γι αυτό που οι εργάτες αποδέχονται τις αντιλήψεις των αφεντικών για τον κόσμο. Την ίδια στιγμή όμως οι συνεχείς επιθέσεις πάνω στις συνθήκες των εργατών τους δημιουργούν την ανάγκη να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να αντισταθούν.

Αυτές οι δύο πιέσεις κάνουν τους εργάτες να έχουν ιδέες ανομοιογενείς. Κάποιοι διακρίνουν τα ψέματα των αφεντικών. Άλλοι σε μεγάλο βαθμό ξεγελιούνται. Οι περισσότεροι αποδέχονται ορισμένες καπιταλιστικές ιδέες και ορισμένες τις απορρίπτουν. Στο σύνολό της η συνείδηση της εργατικής τάξης διαρκώς αλλάζει. Οι άνθρωποι όταν αγωνίζονται η ίδια η δράση τους οδηγεί σε ρήξη από τις καπιταλιστικές ιδέες.

Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός

Συνεπώς συνέχεια διεξάγεται μια πάλη ιδεών μέσα στην εργατική τάξη. Γι' αυτό και ο ρόλος της πολιτικής οργάνωσης είναι κρίσιμος. Οι σόσιαλιστές επιδιώκουν να χτίσουν ένα επαναστατικό κόμμα όχι μόνο για να διαδώσουν τα διδάγματα των διαφόρων αγώνων.

Επιδιώκουν επίσης να οργανώσουν εκείνους που ξεκάθαρα απορρίπτουν τον καπιταλισμό σε μια δύναμη που να μπορεί να παλέψει για τις ξεκάθαρες ιδέες μέσα στην εργατική τάξη. Τέτοια οργάνωση είναι δημοκρατική επειδή τα μέλη συζητούν διαρκώς για τους αγώνες του σήμερα και ποια διδάγματα ισχύουν από τους αγώνες του χτες.

Μια τέτοια οργάνωση είναι επίσης συγκεντρωτική εφόσον παίρνει αποφάσεις για δράση. Αν δεν υπάρχει ενότητα γύρω από τις αποφάσεις δεν θα υπάρχει δημοκρατία — οι μειοψηφείες θα μπορούν απλά να αγνοούν τις αποφάσεις της πλειοψηφίας.

Ο συγκεντρωτισμός χρειάζεται πάνω απ' όλα επειδή το καπιταλιστικό κράτος είναι συγκεντρωτικό. Η αστυνομία, οι βαρόνοι των ΜΜΕ, οι εργοδότες, η κρατική γραφειοκρατία και οι κυβερνήσεις ενεργούν συντονισμένα για να προστατεύσουν το σύστημα.

Για παράδειγμα όταν οι διαδηλωτές στήνουν οδοφράγματα σε μια αντικαπιταλιστική κινητοποίηση και οι μπάτσοι προσπαθούν να τους διαλύσουν, προκύπτει το ζήτημα του τι πρέπει να κάνουν οι διαδηλωτές. Κάποιοι θέλουν να διατηρήσουν τα οδοφράγματα και άλλοι θεωρούν πως η καλύτερη ταχτική είναι να συγκροτήσουν τους διαδηλωτές σε μία διαδήλωση. Εάν αντί να πάρουν μια απόφαση και να δράσουν, αποφασιστεί ότι οι διαδηλωτές σε κάθε οδόφραγμα μπορούν να κάνουν εκείνο που θεωρούν σωστό, τότε αυτή η σύγχυση θα αποδυναμώσει ολόκληρη τη διαδήλωση. Η αστυνομία βέβαια δεν πρόκειται να ακολουθήσει την πολιτική του «αποκεντρωτισμού» στη λήψη αποφάσεων. Αντίθετα όλες οι αστυνομικές μονάδες της πόλης θα συντονιστούν με σκοπό να διαλύσουν τους διαδηλωτές.

Οι αναρχικοί θεωρούν πως το επαναστατικό κόμμα στην καλύτερη περίπτωση είναι κάτι αχρείαστο ή μια άλλη μορφή εξουσίας. Δε μπορούν όμως να αποφύγουν τα ζητήματα που θέτει ένα επαναστατικό κόμμα. Οι προσπάθειες να αντιμετωπιστούν τα ζητήματα αυτά σύμφωνα με τιζ ιδέες του αναρχισμού υπήρξαν πολύ αναποτελεσματικές και πολύ λιγότερο δημοκρατικές.

Ολες οι σημαντικότερες αναρχικές οργανώσεις στην ιστορία υπήρξαν συγκεντρωτικές και λειτούργησαν μυστικά. Τον $19^{ο}$ αιώνα η οργάνωση του θεωρητικού του αναρχισμού Μιχαήλ Μπακούνιν λειτουργούσε με μια ιεραρχία επιτροπών, με μια ολιγομελή ομάδα στην κορυφή που βρισκόταν έξω από τον δημοκρατικό έλεγχο των μελών της οργάνωσης.

Η αναρχική οργάνωση FAI, που δρούσε μέσα στην ισπανική ομοσπονδία CNT, λειτουργούσε μυστικά και συγκεντρωτικά. Το επαναστατικό κόμμα τρέφεται από τη ανοιχτή συζήτηση και αντιπαράθεση και τους κοινούς αγώνες με πλατύτερα κομμάτια και οργανώσεις των εργαζομένων.

Οι αναρχικοί αντίθετα ψάχνουν για αυθόρμητα αιφνίδια εργατικά ξεσπάσματα. Στην πορεία του αγώνα οι αναρχικοί θα αναγγείλουν την παρουσία τους και θα παροτρύνουν τους εργάτες να συνεχίσουν. Ελπίζουν ότι αυτό θα οδηγήσει στην ανατροπή του καπιταλισμού. Η ιστορία είναι γεμάτοι από μαζικούς αγώνες που κατάφεραν σημαντικές κατακτήσεις που όμως δεν οδηγήθηκαν μέχρι την ανατροπή του καπιταλισμού επειδή η ηγεσία δεν είχε ξεκάθαρες ιδέες.

Όταν οι αυθόρμητοι αγώνες δεν κατορθώνουν να τσακίσουν τον καπιταλισμό , οι αναρχικοί καταλήγουν να κατακρίνουν τους εργάτες που δεν είναι αρκετά επαναστάτες. Έτσι, τον $19^{ο}$ αιώνα ο γάλλος αναρχικός Προυντόν υποστήριζε ότι οι ιδέες του ξεκινούσαν απ' την «αγάπη» του για την κοινωνία και στο τέλος της ζωής του έφτασε να δηλώνει απέχθεια για την κοινωνία επειδή δεν έγινε η επανάσταση έτσι όπως την ήθελε αυτός.

Οι μεγαλύτερες ομάδες αναρχικών σήμερα, οι «αυτόνομοι» στην Ευρώπη, αντιμετωπίζουν τους εργάτες που δεν έχουν ξεκόψει εντελώς από τις καπιταλιστικές ιδέες σαν εχθρούς παρά σαν τους εν δυνάμει σύμμαχους. Πολλοί αναρχικοί κατανοούν τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί ο καπιταλισμός και οργανώνονται με σκοπό να αλλάξουν τον κόσμο. Όμως επειδή απορρίπτουν το συγκεντρωτισμό η παρέμβασή τους στις κρίσιμες στιγμές των αγώνων αποδεικνύεται θανάσιμα λαθεμένη.

Η εργατική τάξη χρειάζεται εκείνο που ο αναρχισμός απορρίπτει — ένα ξεκάθαρο και αποφασιστικό επαναστατικό κόμμα που να μπορέσει να καθοδηγήσει ολόκληρη την εργατική τάξη, και που να μην είναι δειλή και άτολμη να ανατρέψει τον καπιταλισμό και να οικοδομήσει ένα εργατικό κράτος.

εργατική δημοκρατία

Αντίσταση και μέσα στο ίδιο το Ισραήλ: Εφεδροι αρνούνται να υπηρετήσουν στα κατεχόμενα

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Κίνημα αλληλεγγύης η ελπίδα ενάντια στις σφαγές

Μια ανεξέλεγκτη, πανίσχυρη, δολοφονική συμμορία. Αυτό απέδειξε για άλλη μια φορά ότι είναι ο Ισραηλινός στρατός. Δεν μπορεί να περιγράψει κανείς με όρους πολέμου τις επιθέσεις των Ισραηλινών τις τελευταίες βδομάδες. Ηταν αλλεπάλληλα εγκλήματα εναντίον αμάχων. Μια τεράστια πολεμική μηχανή που εισέβαλε μέσα σε προσφυγικούς καταυλισμούς, τρομοκράτησε, εξευτέλισε, γκρέμισε φτωχόσπιτα και δολοφόνησε αδιάκριτα, χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανέναν.

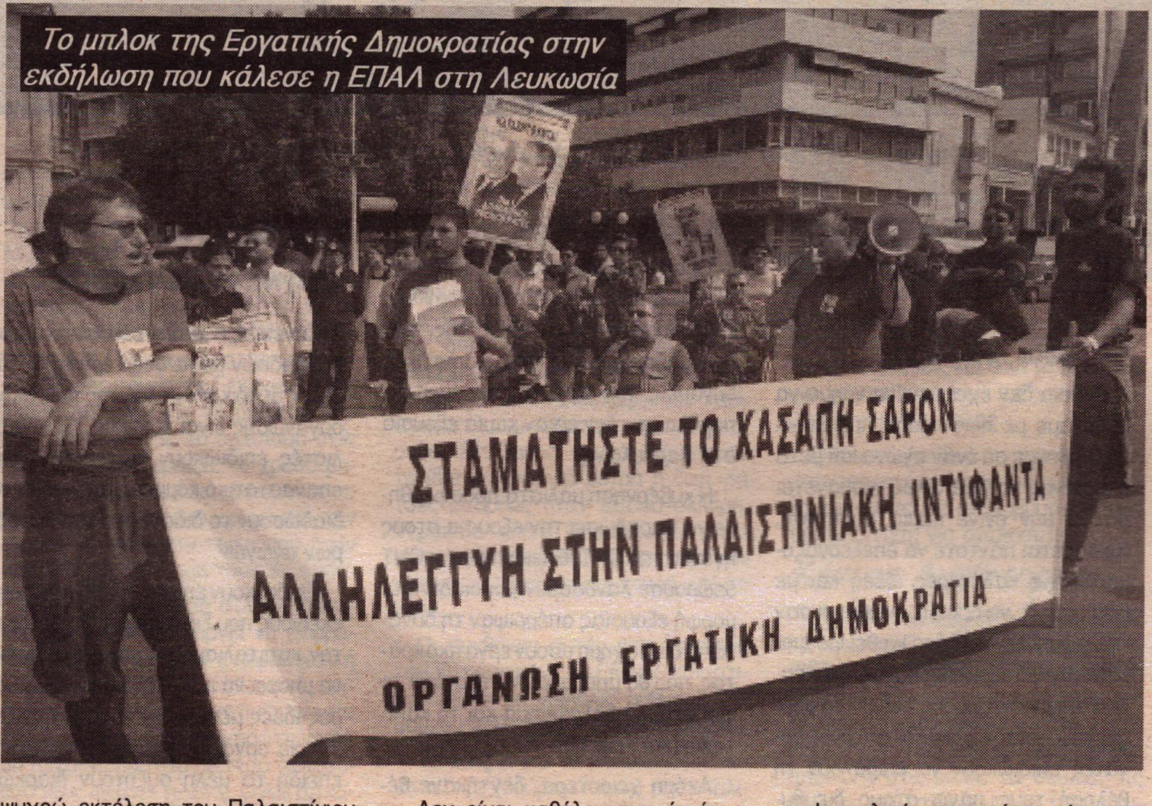

Το μπλοκ της Εργατικής Δημοκρατίας στην εκδήλωση που κάλεσε η ΕΠΑΛ στη Λευκωσία

Οι επιθέσεις των Ισραηλινών στη λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική Οχθη του Ιορδάνη στα μέσα Μαρτίου ήταν η πιο μεγάλη στρατιωτική επέμβαση σ' αυτές τις περιοχές από την κατάληψή τους το 1967. Στη Ραμάλα της Δυτικής Οχθης, μια πόλη 150.000 κατοίκων, εισέβαλαν 150 τανκς. Τέτοιον αριθμό από τανκς δεν είχε χρησιμοποιήσει το Ισραήλ ούτε όταν είχε εισβάλει στο Λίβανο το 1982. Ενας Ισραηλινός αξιωματικός ονόμασε την Ραμάλα «κέντρο του τρόμου».

Μόνο από τις επιθέσεις σε δημοσιογράφους μπορεί να καταλάβει κανείς τη μανία των Ισραηλινών από τη μία και από την άλλη την κόλαση που επικρατούσε στην Παλαιστίνη και προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να αποκρύψουν. Ο Ιταλός δημοσιογράφος Ραφαέλε Τσιριέλο έπεσε νεκρός από Ισραηλινά πυρά. Ηταν ο πρώτος ξένος δημοσιογράφος που σκοτώθηκε στην περιοχή από την έναρξη της Ιντιφάντα, το Σεπτέμβρη του 2000.

40 δημοσιογράφοι που βρίσκονταν σε ξενοδοχείο δίπλα στον προσφυγικό καταυλισμό της Ραμάλα δέχτηκαν επίθεση στις 12 Μάρτη το πρωί. Ηταν απεσταλμένοι διεθνών καναλιών όπως το CNN και το ABC. Ολοι τους πρόλαβαν να καλυφτούν, όμως οι κάμερες που ήταν εκτεθειμένες στον 4ο όροφο του ξενοδοχείου καταγράφοντας την εισβολή καταστράφηκαν. Η κάμερα του ABC δέχτηκε 7 σφαίρες, η μία κατευθείαν στο φακό. Η Ισραηλινή κυβέρνηση απολογήθηκε, ονομάζοντας το περιστατικό «λάθος». Σε άλλο κτίριο όπου βρισκόταν ο ανταποκριτής Μπεν Γουΐντμαν έγινε επίθεση με ελικόπτερα. Η κάμερά του δέχτηκε 5 σφαίρες και καταστράφηκε.

Μαζικές εισβολές έγιναν στα προσφυγικά στρατόπεδα, σε όλες τις πόλεις. Στην Τουλκαρέμ, τη Ναμπλούς, τη Τζενίν, τη Βηθλεέμ, τη Χεβρόνα και αλλού. Ηταν η κορύφωση μιας τακτικής που ξεκίνησε στις 28 Φλεβάρη με την εισβολή σε προσφυγικό στρατόπεδο της Ναμπλούς.

Οι σφαγές ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο. Εκατοντάδες ήταν τα θύματα μέσα σε λίγα 24ωρα. Η εν ψυχρώ εκτέλεση του Παλαιστίνιου Μαχμούντ Σαλάχ είναι μια εικονογράφηση της ασυδοσίας του Ισραηλινού στρατού τις ώρες της εισβολής. Οι Ισραηλινοί τον συλλαμβάνουν, τον ακινητοποιούν, τον εκτελούν εξ επαφής και στη συνέχεια τον εξευτελίζουν γδύνοντας το νεκρό του σώμα.

Δεν ήταν η μόνη φρικαλεότητα που έγινε όλες αυτές τις μέρες. Ηταν απλά η μόνη που καταγράφηκε ζωντανά. Το Σάββατο 16 Μάρτη μια ολόκληρη οικογένεια ξεκληρίστηκε πάνω στο κάρο της. Η Ζείνα 46 χρόνων μαζί με τα 3 παιδιά της 18, 12, 9 ετών και με τον 10χρονο ανιψιό της έπεσαν πάνω σε νάρκη που είχαν βάλει οι Ισραηλινοί. Δεν γνώριζαν ότι το μονοπάτι είχε κηρυχθεί απαγορευμένη περιοχή τις τελευταίες μέρες. Την ίδια μέρα ένα νεογέννητο μωρό αφέθηκε να πεθάνει σε μπλόκο Ισραηλινών. Μεταφερόταν με ασθενοφόρο, μια μέρα μόνο μετά τη γέννησή του, σε παιδιατρική κλινική.

«Ειρηνευτές»

Ολο αυτό το μπαράζ βιαιοτήτων δεν ήταν απλά μια εισβολή που είχε στόχο την ανακατάληψη των περιοχών και όσο το δυνατόν περισσότερα θύματα. Ηταν μια τερατώδης επίθεση που είχε σκοπό να δείξει πως οι Παλαιστίνιοι δεν λαμβάνονται πλέον υπ' όψιν.

Την ίδια μέρα που έφτανε στη Μέση Ανατολή ο απεσταλμένος των ΗΠΑ, Αντονι Ζίνι, ως ειρηνευτής, ο Αριέλ Σαρόν έκανε επίδειξη της δύναμής του. Οποιαδήποτε συνομιλία γινόταν από τις 12 Μάρτη και μετά, θα εξελισσόταν με δεδομένο το γεγονός ότι οι μέχρι τώρα "αυτόνομες" Παλαιστινιακές περιοχές έχουν ξαναπεράσει εξ' ολοκλήρου στον έλεγχο του Ισραηλινού στρατού.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι ο Ντικ Τσένεϊ που περιοδεύει την περιοχή για να ετοιμάσει την επίθεση στο Ιράκ δεν συμπεριέλαβε τον Γιασέρ Αραφάτ στους ηγέτες που επισκέπτεται. Την ίδια στιγμή εντελώς υποκριτικά οι ΗΠΑ δεν βάζουν βέτο στο ψήφισμα του ΟΗΕ που μιλάει για ίδρυση Παλαιστινιακού κράτους. Είναι σίγουροι ότι για άλλη μια φορά τα ψηφίσματα του ΟΗΕ θα καταλήξουν στο καλάθι των αχρήστων. Η κατάσταση στην Παλαιστίνη δεν καθορίζεται από υπογραφές και ψηφίσματα, αλλά από τα τανκς, τα ελικόπτερα και τα F-16 που έχει εξαπολύσει ο Σαρόν με την κάλυψη του Μπους.

Υπόσχεση για ίδρυση Παλαιστινιακού κράτους είχε δώσει ο Μπους και μετά τις 11 Σεπτέμβρη, όταν προσπαθούσε να στήσει την πρώτη «αντιτρομοκρατική» συμμαχία και να συμπεριλάβει τον Αραφάτ σ' αυτήν. Η επανάληψη αυτής της υπόσχεσης τώρα μοιάζει με τραγωδία και φάρσα ταυτόχρονα. Για ποιο κράτος μπορεί να μιλήσει κανείς, όταν μέσα σε λίγα λεπτά, ο Ισραηλινός στρατός μπορεί να μπει στη Ραμάλα (την άτυπη πρωτεύουσα) και να βομβαρδίζει τα κυβερνητικά κτίρια;

Η κατάσταση στην Παλαιστίνη πολώνεται μέρα με την ημέρα. Δύο ακροδεξιοί υπουργοί παραιτήθηκαν από την κυβέρνηση του Σαρόν πιέζοντάς τον για ακόμα μεγαλύτερη βία εναντίον των Παλαιστίνιων. 25.000 φανατικοί σιωνιστές οργάνωσαν διαδήλωση με τα ίδια αιτήματα. Οι υπουργοί του Εργατικού Κόμματος που συμμετέχουν στην κυβέρνηση, που μέχρι σήμερα δήλωναν φραστικά τη διαφωνία τους με την τακτική του Σαρόν, τώρα πριμοδοτούν σε εθνικιστικές κορώνες. Ο Σιμόν Πέρες ήταν αυτός που στο αίτημα να αποσυρθεί ο Ισραηλινός στρατός απάντησε: «Πρώτα πρέπει να εγγυηθεί η Παλαιστινιακή αρχή ότι θα διατηρήσει την τάξη».

Από την άλλη οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες δίνουν ακόμη ηρωικές και άνισες μάχες με τον Ισραηλινό στρατό. Με όλα τα μέσα προσπαθούν να οργανώσουν την αντίστασή τους. Ο Αραφάτ με την έναρξη της εισβολής αναγκάστηκε να καλέσει τους πρόσφυγες να αντισταθούν.

Διαδηλώσεις

Τις τελευταίες βδομάδες έγιναν διαδηλώσεις συμπαράστασης στο Αμάν της Ιορδανίας και στα πανεπιστήμια της Αιγύπτου. Πάνω από 5 χιλιάδες φοιτητές βγήκαν στους δρόμους του Αμάν και φώναξαν συνθήματα υπέρ της Παλαιστινιακής Ιντιφάντα. Στα Πανεπιστήμια της Αιγύπτου οργανώνονται διαδηλώσεις με σύνθημα «Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη». Στο Πανεπιστήμιο Αϊν Σαμς του Καΐρου οργανώθηκε κατάληψη. Η κυβέρνηση του Μουμπάρακ κάνει το παν για να μην ξεφύγει αυτή η δυναμική από τα αμφιθέατρα, να μη βγει στους δρόμους. Αρχές του Μάρτη η Αιγυπτιακή αστυνομία είχε επιτεθεί σε συνεργείο του Αλ-τζαζίρα και είχε κατασχέσει τα φιλμ που κατέγραφαν τις διαδηλώσεις των φοιτητών σε συμπαράσταση στην Ιντιφάντα.

Περισσότεροι απο 200,000 κατέβηκαν σε διαδήλωση συμπαράστασης των Παλαιστινίων στη Δαμασκό της Συρίας στα τέλη του Μάρτη ενώ μεγάλες διαδηλώσεις συνεχίζουν να οργανόνωνται σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις. Το δυνάμωμα αυτου του κινήματος αλληλεγγύης είναι η καλύτερη ελπίδα για να σταματήσουμε τη σφαγή των Παλαιστινίων.

Ο Ασάφ Ορόν, έφεδρος λοχίας, ήταν από τους πρώτους Ισραηλινούς στρατιώτες που αρνήθηκαν να υπηρετούν στις κατεχόμενες περιοχές της Παλαιστίνης. Με επιστολή του εξηγεί την ενέργειά του. Οι αρνητές μέχρι στιγμής ξεπέρασαν τους τριακόσιους! Παραθέτουμε μερικά σημεία από την συγκλονιστική επιστολή-κατάθεση του Ορόν.

«ΓΙΑΤΙ;»

«Στις 5 Φεβρουαρίου 1985, σηκώθηκα από το κρεβάτι μου άφησα το σπίτι μου, πήγα στο κέντρο υποχρεωτικής εργασίας στην οδό Rashi στην Ιερουσαλήμ, αποχαιρέτησα τους γονείς μου, επιβιβάστηκα στο ξεχαρβαλωμένο παλαιό λεωφορείο που πηγαίνει στο Στρατιωτικό Σταθμό Νεοσύλλεκτων και έγινα στρατιώτης.

Ακριβώς δεκαεπτά χρόνια αργότερα, βρέθηκα αντιμέτωπος με το στρατό, ενώ η πλειοψηφία του κόσμου με χλευάζει. Αυτοί που ανήκουν στη δεξιά πτέρυγα με θεωρούν έναν προδότη που αποφεύγει τον ιερό πόλεμο που βρίσκεται σε εξέλιξη. Το πολιτικό κέντρο μου κουνάει το δάχτυλο αυτοδίκαια και μου μιλάει για υπονόμευση της δημοκρατίας και πολιτικοποίηση του στρατού Η επικρατούσα, μετριοπαθής αριστερά που μόλις χθες φλέρταρε την ψήφο μου, τώρα μου γυρίζει την πλάτη.

Σχεδόν κανένας δεν υποβάλλει τη βασική ερώτηση: γιατί ένας κανονικός τύπος θα ξυπνούσε ένα πρωί στη μέση της ζωής του, με την εργασία του, τα παιδιά του και θα αποφάσιζε ότι δε θα παίξει άλλο πια αυτό το παιχνίδι;

Μεγάλωσα μέσα σε δύο διαφορετικούς κώδικες αξιών: ο ένας ήταν ο ηθικός και ο άλλος ο φυλετικός κώδικας και αφελέστατα θεώρησα ότι αυτοί θα μπορούσαν να συνυπάρξουν.»

«Έτσι ήμουν όταν κατατάχτηκα» γράφει ο Ορόν περιγράφοντας τα ανοσιουργήματα στα οποία επιδίδονται οι Ισραηλινοί στρατιώτες στις κατεχόμενες περιοχές *«Πού αλλού μπορείτε να βγείτε περίπολο - δηλαδή να περπατάτε στους δρόμους σαν βασιλιάδες, να βασανίζετε και να ταπεινώνετε τους περαστικούς με την ψυχή σας, να κάνετε πλάκα με τα φιλαράκια σας - και συγχρόνως να αισθάνεστε σαν μεγάλοι ήρωες που υπερασπίζονται τη χώρα τους;»*

«Για πολύ καιρό, αυτός ο «ηρωισμός» δεν θα μπορούσε να με αφορά. Αλλά όταν, ως λοχίας συνέλαβα τον εαυτό μου να έχει εξουσίες, κάτι ράγισε μέσα μου. Χωρίς σκέψη, μετατράπηκα σε τέλειο εκφραστή της κατοχής»

Κι όταν πάλι κλήθηκε για πρώτη φορά να υπηρετήσει ως έφεδρος φρουρός στα κατεχόμενα εδάφη όπου οι περισσότεροι έφεδροι στρατιώτες είναι δεξιοί *«Πραγματοποιώντας περιπολία με αυτούς τους τύπους για μια φορά ήταν αρκετό για να σπάσω στη διαδρομή με το λεωφορείο προς τη Λωρίδα της Γάζας, οι στρατιώτες διαγωνίζονταν μεταξύ τους, ποιανού «ηρωικές» ιστορίες δολοφονικών ξυλοδαρμών κατά τη διάρκεια της Ιντιφάντα ήταν οι καλύτερες»*

Στην τρίτη του εφεδρεία στα κατεχόμενα ήταν ήδη πατέρας δύο μικρών αγοριών *«ήξερα από την εμπειρία μου ότι κανένας στον κόσμο εκτός από μένα δεν θα πρέπει να τους κοιτάξει στα μάτια όταν θα ενηλικιωθούν και να τους πει που ήταν ο μπαμπάς όταν συνέβησαν όλα αυτά;»*

Η κατάληξη της επιστολής του Ορόν είναι συγκλονιστική:

«Πρώτον δηλώνουμε την αφοσίωσή μας σ' εκείνο το σύστημα αξιών που είναι αόριστο, αφηρημένο και όχι κερδοφόρο. Πιστεύουμε ότι δεν υπάρχει χώρος για φυλετικό κώδικα»

«Δεύτερον προτάσσουμε τα κορμιά μας στη γραμμή, σε μια προσπάθεια να αποτρέψουμε τον επόμενο πόλεμο. Τον πιο περιττό, βλακώδη, στυγνό και ανήθικο πόλεμο στην ιστορία του Ισραήλ.

Στεκόμαστε μπροστά από το άρμα όπως εκείνον τον Κινέζο νεολαίο. Κι εσείς; Αν δεν φαίνεστε πουθενά ίσως να βρίσκεστε μέσα στο άρμα καθοδηγώντας τον οδηγό.»

Ασάφ Ορόν